

živá
SLOVA

4
1974

KDO SLYŠÍ TATO MA-
SLOVA A PODLE NICH, -
JEDNA, MOZE SESROY-
NAT S MOUDRYM ČLO-
VEKEM, KTERÝ SI
POSTAVIL DŮM
NA SKALE
MAI?

MODLITBA VE CHVÍLI ZTIŠENÍ

Život Božích mužů všech dob, ale především našeho Pána Ježíše Krista, je dosudatečným důkazem nutnosti ztištění s Pánem záhy z rána, protože to je pro naš život mimořádně důležité. On, jenž proce žil ve stálém spojení s Otcem, nemohl postrádat těchto zvláštních hodin, kdy se uchylil do ústraní, aby byl s Bohem sám.

Oč méně můžeme se my obejít bez těchto chvílí nejužšího obecenství s naším Bohem! Obstojej jednou před Ním naše výmluvy, že jsme zanedbávali tyto chvíle ztištění brzy ráno? Kdo si o svojí pravidelné obecenství s Pánem ráno, kdy člověk má odpačotu mysl k opravdovému ztištění, přemýšlení a vnikání do hlubin Božích myšlenek, poznává tajemství duchovní síly a růstu výry věřícího člověka. Varujme se však formálnosti a povrchnosti těchto chvílí; jen život na „hlubině“ přináší opravdové ovoce. Nechceš to zkoušit?

připr. D. G.

VÝCHODISKO

„Vyvodí je z temnosti a stínu smrti...“
(Z 107:15).

Vlak vjížděl do dlouhého tunelu. Profil tunelu, přes který jsme vjeli, se stával zdánlivě stále menší, až jej nebylo vůbec vidět. Obkladovala nás hustá tma. Avšak tma nebyla našim určením, protože jsme se pohybovali směrem ke světu, které se brzo objivilo.

Bůh uvádí někdy svůj lid do takových „tunelů“, dopouští je, a dokonce někdy ho do nich sám přivede. Ale „Jeho tunely“ však mají vzdály východ, jsou opravdu částí Jeho určené cesty k bohatému požehnání.

přel. D. O.
F. W. S

ZTIŠENÍ SE PŘED PÁNEM

Hodiny klidného, tichého rozjímání duše v obecenství s Pánem Ježíšem jsou nejlibznejšími okamžiky pro Božího člověka zde na zemi a jsou východiskem pro požehnaný život, nesoucí ovoce Pána. V naší době moderního věku je pro mnohé dítě Boží mimořádně těžké najít si potřebný čas a klid k opětovnému hledání tváře Pána a čerpání sily z Jeho přítomnosti. Ale Pán, který je milosrdný a soucítí s námi, ví o této vnitřní tužbě srdce; a je-li opravdě k Němu připoutáno, pak je nenechá strádat. Ze strany věřícího člověka je však k tomu třeba zvláštní energie výry, aby duch byl osvobozený pro skryté obecenství s Pánem a tak každou volnou chvíliku využil k tichému rozjímání v Jeho přítomnosti.

Jak mnoho z nás má srdce zchladlé vůči Pánu, takže dává přednost jiným věcem před blaženým obecenstvím s Ním! Jak to musí zarmucovat našeho Pána. Je hož láska k nám nikdy neochladne!“ Pán pak spravuj (t. zn. usměrňuj, říd, upravuj) srdce vaše k lásku Boží a k trpělivému očekávání Krista“ (2Te 3:5). „Dil můj je Hospodin, říká duše má; protož naději mám v Něm“ (Pláč Jer. 3:24).
připr. D. O.

**KDO MNE
JAN
17,24
NEMILUJE,
NEZACHOVÁVÁ
MOJE SLOVA**

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

BOŽÍ CTITELSTVÍ

V. VELKÉ VÍTEZSTVÍ

Jak vzácné chvíle prožíval lid Boží, když byl vyveden „v rámci vztahem z Egypta a když zakoušel moc svého vysvobození!

Jaká to radost, elán a chvalozpěvy na druhém břehu Rudého moře! Egypt byl za ním a zaslíbená země před nimi. Nyní však nastalo druhé údobi v jejich životě — POUST!

Jaké to překvapení pro Boží dítky, když se místo v „zaslisené zemi“ probouzejí na poušti těžkostí a strázní, s nimiž se nikdy v Egyptě nesetkaly! Jaké je pro to vyvěšení u „tělesného člověka“? Pouze dvojí: buděj všecka Boží záchrana a „proti-egyptská kampaně“ pouhý omyl a klam „lidského idealismu“, čímž „zbytečně ztrácím ještě to málo, co jsem měl a co mi dosud zbyvá z těch egyptských výhod“, nebo prostě takový Bůh, který mi místo „egyptských jistot“ dává poust s pouhými miňavými a vzdálenými sliby, je pro mne nepřijatelný!

V obou případech dochází k návratu zpět — k popření smyslu výry v Bohu s „protipouštní kampaní v dobrém smyslu slova“. Lidé poušť nechtějí (a kdo by vlastně z nás po ni toužil?), o takového „Boha pouhých snů a slibů“, který vede jen na poušť — na úzkou cestu, který nabízí jen kříž a protivnictví — nestojí. Jej nepotřebují k ničemu, a namnož pokládají víru v Něho za škodlivou, varujíce z vlastních neblahých „pouštních“ zkušeností ty, kdož by byli ochotni Božímu hlasu naslouchat a reagovat na Jeho volání.

Původní velikou radost, horlivost a elán posléze pohltí únavu, žízeň, hlad, jednotvárnost pouště, palčivost slunce a ustavičné boje s útočícím nepřitelem.

Proč ta poušť? Což je uvedení na místo do zaslisené země aktém záskodnictví, zlomylnosti, nejakým soudem či trestem? Cožpak má Bůh své zalíbení v poušti, trápení a hynutí těch, kdož mu věnovali svou důvěru? Skutečností je, že všichni, kdož se v Egyptě narodili a z Egypta vysíli — včetně Moříše a Arona — zemřeli, aniž do zaslisené země došli. Výjimkou byl pouze Jozue a Kálef. Do země Kananejské vešly zcela noví lidé — na poušti zrození! Ano, poušť je pro to, aby na ní zemřelo vše, co do „zaslisené země“ nepatří, co je zrozeno „v Egyptě“, to, čemu se v Egyptě líbí, co na Egypt vzpomíná, co k němu tihle nazpět a to nejen „v pokrmech a nápojích“, ale i „v modloslužbě“ — v celém životním stylu. A s tím nemohou svést ani „duch zákona“ ztělesněný v Moříšovi, ani duch starozákonného náboženského kultu ztělesněného v Aronovi. Žádná lidská spravedlnost ani projevy nábožnosti nemohou obstát před živým Bohem a proto také nemohou ani dovést do odpočinutí Ježiho království!

Do „zaslisené země“ patří a také vejde jen to nové, co Duch Boží zplouze, vypěstuje a rozhojuje v nás právě v těch „pouštních podmírkách“, kde se to staré dokonale demaskuje a umírá, ale to nové den za dnem obnovuje a roste oním Božím růstem (Ef 4:22–24. Kol 2:19)!

Ano, je to Duch spasitelné milosti Boží lásky a vysvobození ve vztahu k člověku, ztělesněný v Jozuovi (=Hospodin je spásou) a duch věrnosti, oddanosti a poslušnosti člověka vůči Bohu, zobrazený v Kálefovi (=pes), který na poušti roste pro zaslisenou zemi a do ní uvádí!

Jaké to nádherné vysvětlení „oné pouště“ pro „duchovního člověka“! On ví o té poušti. Není jí překvapen. Dovede ji přijímat z Božích rukou, doveďte právě na ní objevovat Boha v Jeho podivuhodné moudrosti a jedinečném vztahu k sobě více a více! Ano, nikdy by se neprojevilo vše tak dokonale na světle, co bylo skryto v srdci, jako právě na poušti! Jen poušť se svými nároky a zkouškami odhaluje plnou pravdu

o každém člověku a jeho bídě! A proto také jen na té poušti se může něco na té lidské bídě měnit a změnit! „Uvedení na poušť“ je ve skutečnosti veliká Boží milost a obrodniní, bez něhož bychom nikdy nemohli zemřít tomu, co nás hyzdí, protože bychom se o tom ani namnoze nedověděli a nepřesvědčili! Poušť je jedinečným „prubířským kamenem“ bud’ tělesnosti s návratem zpět nebo duchovnosti, která se přes mnohé porážky přece jen z milosti Boží vítězně probuje do „zaslábené země“! Jistou věci je, že nikdo z nás, tím méně náš laskavý Otec nemá zálibu v té „poušti“ – ona je a zůstává neutěšeným, pustým a neslučitelným prostředím, které je však dočasně nezbytné na naší cestě do věčných nebeských přibytků. Právě na ni vyrostly ty nejkrásnější květy a plody pro nebeskou zahradu, jakmile se jen její půda dostala do styku s živou vodou! Nikdo neprochází horší, neschůdnější, nejpálčivejší a nejpustší bezvodou pouští, jako náš BOŽSKÝ SPASITEL! Jak právě tento hrozný poušt lidské tvrdosti, vzpoury a nevěry dokonale odhalila, CO bylo v Ježiho srdeči, když umírá, ŽÍZNIL na kříži! A jaký to úžasný zdroj VODY, prýštící se k věčnému životu. k zúrodnění každé pouště a k občerstvení každému zemdenému poutníku v poušti života – v Ježiho golgotském kříži (J 4:14–15)! A jaké to jedinečné překonání Jordánu a otevření cesty k naplnění všech Božích zaslábení v Ježiho slavném **vzkříšení!** Jaké to jedinečné vedení Ježiho Ducha milosti a ne zákona, lásky a ne násilí, trpělivosti, shovívavosti a ne trestu, odpustění a ne soudu! Jaká to předchut’ zaslábené země v Ježiho oáze ELIM s dvacáti studnicemi a sedmdesáti palmami (Ex 15:27, 16:1), v níž nám dává Duch Pána Ježiše Krista odpočinout!

Vidíme tedy, že přechod Rudého moře – symbol nového rodu a oddělení od Egypta neznamená ještě vládu nové přirozenosti v životě Božích dítěk. Ta se teprve narodila a je dosud „v plenkách“. Ve skutečnosti se těch „nových věcí“, které nám Bůh zjevil a daroval, pohotově ujmí „starý člověk“ s pochopitelnou snahou – s Kristem panovat, žít již v „zaslábené zemi“, sdílet s Ním Ježiho moc a slávu – „sedět Mu po pravici a levici“! Přivlastnit si všecky výhody, které Kristus vydobyl, bez jakékoliv osobní újmy a ztráty na tomto světě. **Starý člověk je ochoten přijímat oslavěného Krista, nikoliv však Krista ukřížovaného a zavrženého!** Sice je ochoten uznávat a opěvovat velikost Ježiho spasitelského díla na kříži, ale v životní praxi se vlastně stále „zhoršuje nad Ním“, vyhýbaje se Ježiho kříži, odmítaje jej, snaže se s „Kristovým souhlasem“ (na který se ovšem nikdy neptá) vytvářet na té poušti „egyptské prostředí modloslužby a hrnců masa s pόrem, cibulí a česnekkem“ laciného, teoretizujícího formalního křesťanství, které nikdy nikoho k ničemu nevezavuje, v ničem neomezuje a nezatažeje. Je velmi důležité nejen otázka lidu Božího v Egyptě, ale též otázka Egypta v lidu Božím, ve tvém srdci a ve tvém životě! **Starý člověk nikdy nemůže být změněn ani manipulací s novými – Božími věcmi, ale naopak – ony se stanou v jeho rukou brzy „starými“ bez půvabu, vlivu a mocí!** Do starých sudů nepatří nové víno a nová záplata nemůže zachránit zpuchřelé šaty!

Starý člověk patří na kříž! Zde není jiného východiska! A to je právě účelem pouště – umírání starého člověka a růst toho nového! „On musí růst, já pak měřit se“ (J 3:30)! Jak je to důležité v životě Božího dítka, aby samo u sebe dovedlo rozeznat a rozhodně odmítnout ony formy naším starým člověkem porušeného a porušovaného křesťanství:

1. „**Křesťanství tělesného formalismu**“ – laciného a pohodlného života úteků z pouště, od bojů a křížů, jak nám to zobrazuje BALÁM – který při vši své známosti Božích pravd raději sloužil králi Balákovi než Bohu a při vši své touze „zemřít smrtí spravedlivých“ nechtěl žít jejich skromný, čistý a svatý život – nebo SADUCEOVÉ, jejichž cílem a životním smyslem byl pouze časník blahobyt na této zemi, aniž věřili ve zmrtvýchvstání.

2. „**Křesťanství tělesné horlivosti**“, které často v počátcích své cesty za Pánem jásá a horlí pro Boží věci hýřic aktivitou – a vbrzku mu „dojde dech“ a ztratí trpělivost žízníc u „hořkých vod“, pohoršujíc se nad nimi a stávajíc se časem samo jejich studnicí... jak vidíme u ELIÁŠE v oné temné chvíli jeho života pod jalovcem, kde přes všecky své kladné zkoušenosti s Bohem ulpívá na negaci, dávaje průchod svému zklamání, únavě a hořkosti a odmítá v nevěře svůj další „bezperspektivní život“, nebo u těch dvou EMAUZSKÝCH poutníků, kteří pro svůj zármutek byli neschopni vnímat přítomnost zmrtvýchvstalého Pána, ač před tím byli nepochybně jeho nadšenými stoupení!

3. „**Křesťanství tělesné duchovnosti**“, která opouští lásku pro soud, zaměňuje milost za zákon, svatost za pýchu, Boží vůli za svou vlastní, která se pohoršuje a oddeľuje – ovšem ne od hříchu, ale od hříšnika, znásilňuje nebo opouští společné shromáždění, aniž je schopno někoho do „zaslábené země pozvat“, pro ni trpělivě vychovávat a obětovat službu k ní dovést, jak vidíme u KAINA či u FARIZEŮ, kteří měli oči a neviděli, uši a neslyšeli, slovo a nesrozumívali, velkolepé oběti a neuctivali Boha, měli Božího Beránka – a zavrhlí Jej pro svou „zkultivovanou poušť, jejíž zlořečenství překonali svou vlastní silou“, na níž se jim líbilo více, než v „pravé vlasti za Jordánem“!

Toto vše musel DAVID prožít, aby nejen porozuměl, ale dovedl též dát průchod Božímu Duchu a Ježiho moci ve svém životě. Aby se Mu nevzpíral, s Ním nehádal, Jemu neodporoval, neprosazoval své vlastní představy, názory, svou vůli – nedával průchod starému člověku v sobě, ale tomu novému, který se **ochotně a rád dá Duchem Božím vést a vyrůstá v Ježiho spolupracovníka** tím, že se s Ním čím dálé tím více zlatořečuje ve všem!

K tomu ovšem Davidův Učitel uvedl svého žáka do své školy – na POUŠŤ žízně, hořkosti, hladu, zklamání, bojů, pronásledování, ponížení a potupy, strádání a – opuštěnosti...

Poznali jsme, jak ho Bůh naučil TICHOSTI, TRPĚLIVOSTI A POSLUŠNOSTI, aby ho mohl učinit účastníkem svých Božích bojů, které nejsou ve „vichru a bouřích“, ale ve „vánku Boží milosti, milosrdenství a lásky“!

Leč i kdyby byl náš starý člověk „ukřížován“, takže by nepřekážel, nemohl by ani tak ten „nový člověk“ v nás, z Boha narozený, Bohu sloužit **bez nového dalšího působení, vedení a výchovné práce Kristova Ducha!** Nový člověk se sice projevuje smyslem pro očekávání, slyšení a poslouchání Božího vedení, ale skutečná realizace těchto vlastností pravé služebnosti je právě tak darem milosti Boží, jako je „ukřížování“ a „smrt starého člověka“. **Dar Boží milosti však nemůže být dáván tam, kde pro něj není smysl, kde není žádán, toužen, očekáván, kde by nebyl náležitě oceněn, kde by neposloužil k pravému cíletství Božímu** – nutně tedy předpokládá projevy života nové přirozenosti.

Často si klademe otázku, proč je tolik porážek v životě věřících lidí, tolik výkyvů, omyleů a duchovní chudoby. Příčina je v tom, že dítky Boží nemají **trpělivost očekávat na Boha** v té poušti (jako měl JAN na pustém ostrově Patmos), nemají **tichost pro slyšení a tudiž i srozumění** Ježiho hlasu v té poušti (jako měl PAVEL v pustině svého trápení se svým ostem v těle) a nemají **dost bázně Boží a pokory k činům naprosté poslušnosti** Ježiho vůle navzdory té poušti (jako měl DANIEL s MLÁDENCI v ohnivých pecích a lvích jamách Babylonu).

Tam, kde jsou tyto vlastnosti, je vždy vítězství, neboť **tam jede o BOJ BOŽÍ**. Podívejme se nyní na Boží boje a vítězství v Davidově životě a na jeho typické projevy:

1. **Bůh povyšuje Davida na svého spolupracovníka**, kterému připisuje nejen spoluúčast ve svém vlastním boji, ale i ve svém slavném vítězství – (viz 1Pa 14:15, 16 „porazili vojska Filistinská“!).

Zřejmě je Bohu Davidův postoj očekávání, slyšení – srozumění a naprosté poslušnosti víry mnohem dražší a cennější než všecky jeho předchozí boje, oběti a námaha. (Vždyť, ve skutečnosti, je pro „starého vojáka Davida“ mnohem větším bojem a námahou „nechat jej na kříži“ a „novému vojáku“ umožnit bezpodmínečné spolehnutí na Boží milost!)

2. **Bůh způsobil praktickou likvidaci nepřítelovy moci v Davidově životě** rozsahem vítězství – od Gabaon do Gázera!

Gabaon (= „pahorek“) – aní hora, ani skála – jen pouhý „pahorek“ – je typickým symbolem nedokonalého lidství v jeho porušené tělesnosti! Gabaon je symbolem Isti a chytráckého oklamání – podvedení Božího lidu (Joz 9:23), a následného narušení jahvismu modlářstvím (Sd 2:3), ustavičnou příčinou nesnási mezi lidem Božím navzájem (2S 21:4, 6, 9) a přece na druhé straně dokladem zázraku neskonale milosti Boží nejen v „zastavení slunce“, bez něhož by nebylo vítězství Izraelců možné (Joz 10:12), ale i ve shovívavosti vůči ostatkům Istivých Gabaonitů (Jr 41:12, Ns 3:7), je symbolem Božího daru svým služebníkům (viz dar pro Levity z čeledi Kohat – Joz 21:22, 1Pa 6:67), který zcela zpustlý a zničený přijímá od Faraona Šalomouna, aby jej

znovu vybudoval a zvelebil (1K 9:16), a ktorý posléze statečný Šimon Makabejský opevňuje v nedobytnej pevnosti...

Ano, „od Gabaon“ se započalo Boží mocné dílo nepřítelový porážky v tvém životě. Je zlomen látka nepřitele právě tím, že je zlomeno vše to, co činilo Gabaon, co umožňovalo nepřítelové moci tam pronikat, sídit, vládnout – naše zlé a převrácené srdce – naše tělesnost! Necht' nikdy nezapadne při nás slunce Božího zjevení a světla v této věci – světla skutečného vysvobození ze hřachu z neskonale Boží milosti, světla ceny a významu Kristova kríže! Ale Boží vítězství jde dále! Jako vysvobozený jsi povolán ke kněžské úloze služebnosti a Božího ctitelnství. Toto tvé postavení je vyzkáno „Nebeským Salomonem“! Jedině Duchem Ježiho moudrosti a přimluvné moci v tvém životě se mění a již změnilo „vypálené a zpustošené Gázera“ v místo způsobilé pro Ježiho přebývání!

„Nebeským Makkabejem“ je však vyřešena i ona druhá důležitá věc – nezměnitelné zajistění tvého postavení. Duch Ježiho slavného vítězství a zachovávající moci tě v procesu bojů a výry, lásky a naděje opevňuje proti vlivu nepřítelové moci! Kéž zakousíme požehnání pravé služebnosti a ctitelnství Božího v prozívání pravdy svého jedinečného a nezměnitelného postavení před tváří Boží ve zmrzlých vystřídalém a oslavěném Kristu, „v Němž jsme posazení na nebesích“ (Ef 2:6)!

Tak Bůh a David podle Božího prohlášení společně porazili Filistince od Gabaon do Gázera – a tak také o tobě, drahý čtenáři, chce totéž prohlásit Bůh!

3. Bůh oslavil Davida ve všech zemích a učinil jej autoritou pro všecky národy – 1Pa 14:17.

Opět musíme zdůraznit, že pravá sláva a úcta je teprve tam, kde Bůh někoho oslovi a poctí – a dále, že Bůh oceruje zcela jiné hodnoty než my, lidé! Jak nesmírně záleží Bohu na našem „vnitřním člověku“ – na tom novém, Ježiho Duchem skrze Pána Ježiše zplozeném, vychovávaném a k Ježiho dokonalosti přivydělém (1Pt 3:4), a jak málo Mu jde o toho „vnějšího“ – tělesného, den ode dne se rušícího (2K 4:16)! Jak On hledí vždy k srdci a ne na to, co je před očima (1S 16:7)!

Kéž bychom to dovedli pochopit natolik, abychom zatoužili celým srdcem po tihosti, pokore, poslušnosti, bázní Boží, trpělivosti a lásce opravdové – abychom dovedli přijímat k svému požehnání všecky věci z Božích rukou – tu „poust“ a vše to, co nás na ní ještě čeká – abychom Ježi mohli více, lepe a dívčerji poznat pro plnění nejvzácnějšího úkolu a vlastního smyslu svého života – pro Boží ctitelnství a služebnost, která jen v Něm s krze Něho může mít požehnaný vliv v životech těch, k nimž nás On posílá!

Ale ještě něco! Oslavení Davida a vytvoření jeho autority není ve skutečnosti nicméně jiným, než oslavěním Boha a Ježiho dila v Davidovi – a zjevení autority Boží, která skrze Davida působí na ty, kdož Boha Davidova dosud nepoznali! Vždyť David a Bůh – jedno jsou! A o to vlastně jede Bohu, tobě i mně! Doopravdy? Kk

Poznámky k biblickému textu

1. „A nebojte sa tých, ktorí vraždia telo a ktorí nemôžu zavraždiť dušu, ale sa radšej bojte toho, ktorý môže i dušu i telo zatratiť v pekle“ (Mt 10:28).
 - a) Kto má moc zatratiť telo a dušu v pekle? Nie je to satan, ale Boh.
 - b) V „pekle“ je nepresne preložené; má byť „v jazere ohnivom“. Peklo, ako vieme z článku „Kde sú mŕtví?“, je rísa mŕtvych, do ktorej „telo“ nepride. V gréckom originále je tu „gehenna“, kde bude zatratené i vzkriesené telo.
2. „Ale Ježiš zase vykřikol velkým hlasom a vypustil ducha“ (Mt 27:50).Iné preklady: „...vypustil duši“ (Žilka), tiež Kralickí a iní. „Ale Ježiš znova hlasitě vykřikl a skonal“ (Dr. Petru), tak isto „Die neue Scofield Bibel“.V komentári posledne menovaného prekladu je poznámka, že u Mt 27:50 a J 19:30 sú na rozdiel od iných veršov (Mt 15:37, 39 a Lk 23:46) v gréckom originále použité dve slová: odovzdáť, alebo vydáť ducha. Smrť Pána Ježiša bola odlišná od smrti iných ľudí. Nikto nemohol od Noho vziať život, ale On sám ho odovzdal (J 10:18). Je teda správne: odovzdal dušu (život), alebo ducha. -jos

(2. pokračovanie)

Od nášho minulého rozhovoru ste iste premýšľali nad Božou pravdou, zjavenou v citovaných veršoch, že človek obdrží Božieho Ducha vtedy, keď uverí.

Ja som nad tým mnoho uvažoval, ale stále nerozumiem, ako je to možné, že mnohi „uverili“ a predsa sa potom vrátili „do sveta“ a žijú tak, že nie je možné, aby v nich prebýval svätý Duch!

Ako vidieť, budeme sa dnes musieť dlhšie zdržať u vety: „keď ste uverili“ a vysvetliť si, čo vlastne znamená „uveriť“, „obrátiť sa“. Kedy sa vlastne človek „obráti“?

Mne moji veriaci rodičia hovorievali, že človek uverí vtedy, keď za prítomnosti jednoho alebo viacich bratov, pripadne i sestier pokľakne a v modlitbe Bohu alebo Pánu Ježišovi vyzná svoje hriechy a prosí Ho o zlúčenie pre preliatu krv Pána Ježiša na Golgatu. Tak sa ten človek „obráti“.

Takúto predstavu o obrátení majú mnohí a aj v skutočnosti sa takto mnohí ľudia „obracajú“. Videl som mladých i starších, ktorí boli prebudení Božím slovom, obecestnrom s veriacimi, mocne kázaným slovom v zhromaždení a ochotne pokľakli, a lútostou povedali v modlitbe, že sú hrievní, prosili za odpustenie, ale neprešiel mesiac a vrátili sa k starému životu. Dodnes žijú vo svete. Či snáď stratili spasenie? Je to vôbec to, čo Písmo nazýva „keď ste uverili“?

Často počújeme zdôrazňovať tento spôsob „obrátenia“ na základe R 10:9–10 – „Lebo keď vyznáš Pána Ježiša svojimi ústami a uveríš vo svojom srdci, že ho Boh vzkriesil v mŕtvych, budeš spasený. Lebo srdcom se verí na spravodlivosť a ústami sa vyznáva na spasenie“.

Pýtajme sa však z Písma ďalej: ako sa obrátil napríklad Saul Tarzenský?

Ked' ho Pán Ježiš oslovil na ceste, trasúc sa a desiac povedal: „Pané, čo chceš, aby som učinil?“ (Sk 9:6). Nevyznáva hriechy v tomto okamihu a predsa, „bol naplnený svätým Duchom“ (v. 17). A čo nasledovalo? „A hned hľašol v synagogách Ježiša Krista, že je on Syn Boží“ (v. 20). Kto by mohol zastaviť Saula a zabrániť mu v tomto vyznávaní? Či ho snáď niekto zastavil a povedal mu: My sme ťa nepočuli činiť pokánie, nemôžeš teraz hľať zvest o Pánu Ježišovi, akoby si už bol veriaci? Boh videl opravdovú vieri v srdci Saulovom a dal mu svojho Ducha.

Podobnú skúsenosť mali ľudia v Korneliovom dome. Boh videl, že v ich srdciach nastala obrovská zmena, uverili tomu, čo počuli a preto ani nemuseli nikomu vyznávať, obdržali Ducha (Sk 10:44).

Spominam si, že aj ten komorník z Etiopie vlastne len vyznal Filipovi: „Verím, že Ježiš Kristus je Syn Boží“ (Sk 8:37).

Uveril – to je výlučne vztah človeka a Boha. Boh musí vidieť vieri v srdci, rozhodnutie, ktoré vychádza z hlbín ducha a duše. Srdcom sa verí na spravodlivosť, nie ústami! Niekoľko môže ústami vyznávať že uveril, ale ak Boh nevidí vieri v srdci, nedá mu svojho Ducha.

Ten, kto vo svojom srdci uveril, potom aj vyznáva pred ľudmi Pána Ježiša. Toto „vyznávanie“ však nie je jednorázová záležitosť. Mnohí „vyznali svoj hriech“ pri takzvanom obrátení, ale roky už nikto od nich nepočul, že by Pána Ježiša ústami „vyznával“, o Nom svedčili, radostne sa k Nemu hlásili. A predsa takto sa „vyznáva na spasenie“! Nie pre naše jednorázové „vyznanie“ sme spasení, lebo vedľa spasenia je Božím darom (Ef 2:8) z milosti. Spasení sme milostou skrze vieri – pretože sme uverili vo svojom srdci a Boh túto vieri videl, daroval nám z milosti

spasenie, t. j. odpustil nám všetky hriechy minulé, prítomné i budúce, vyslobodil nás z moci hriechu a Duchom svätým nás zapečatil pre seba na večnosť.

Nedivme sa potom, že mnohí, ktorí sa „obrátili“, ale v skutočnosti sa Bohu nikdy vo svojom srdci neodovzdali, nemajú Ducha Božieho a preto ani nevznanávajú ústami či životom Pána Ježiša, nežijú podľa Božieho slova, nie sú schopní ani tak žiť, to je pre nich veľká námaha, musia stále premáhať svoje žiadosti a lepšie sa cítiť pri televízii, nad románom či v spoločnosti neobrátených, ako nad Božím slovom a v zhromaždení. Títo v skrytosti túžia po „zoslaní Ducha“, jeho zvláštnom obdarovaní, aby boli „lepší“, aby sa nemuseli takto trápiť, živoriť, aby to na nich „prišlo“, stal sa zázrak a oni už netúzili po svetských radovánkach, ale naopak, mohli byť horliví pre Božie dielo.

Žijeme v dobe pred príchodom Pána Ježiša a práve toto si musíme s plnou väznosťou uvedomiť. Desiatky mladých ľudí, deti veriacich rodicov, neprežilo skutočné znovuzrozenie, lebo sa „obrátili“ tak, že za prítomnosti niekoho z veriacich „činili pokánie“, prosili Pána Ježiša za odpustenie hriechov, aby nezahynuli, ale prišli „do neba“, ale žijú ďalej svojím životom. Je našou zodpovednosťou odkryť pravdu, nebáť sa povedať, že toto nie je „obrátenie“, ale „pridanie sa“ k spoločnosti vykúpených; že obrátenie je vecou ich vzťahu k Bohu, ktorému musia celé srdce otvoriť! Inak ich vedieme na sciešte, myslia si, že niečo majú a pritom vedia veľmi dobré, že nemajú nič, len spomienku na chvíľu „obrátenia“.

Často počujeme svedectvá mladých bratov o „obrátení“ a je nám smutno. Hovoria o udalosti, v ktorej kľačali a vyznávali svoje hriechy tak nepresvedčive, smutne, bez nadšenia a zápalu, že z toho cítia len formálnosť a povrhnosť.

Ten, kto vierou prijal Pána Ježiša za svojho Spasiteľa, ústami vyznáva! Radostne, nadšene, z jeho slov srsí vďačnosť, istota, lebo ved Boží Duch svedčí nášmu duchu, že sme Božími deťmi! Už nielen nejaká spomienka na deň, keď sme prvýkrát vyznali našu vieru, ale táto istota, duchovná radosť a sila je naším trvalým zárukou. Ved vierou žijeme, neustále objavujeme nové a nové oblasti, ktorých sa vierou zmocňujeme a ktoré si privlastňujeme. Poznávame, že denne sme „spasení“ – zachránení od mnohých pokušení, pádov, pokleskov, vyslobodení z moci zlého. Spasenie nie je niečo akus zlata, alebo drahokam, ktorý si uschováme; ale to je život, sila, zmocnenie skrze svätého Ducha.

Na potvrdenie týchto slov si prečítajme ešte J 3:5 – „Ak sa niekto nenačosi z vody a z Ducha, nemôže vojsť do kráľovstva Božieho“. Nestačí sa „narodiť z vody“, nastačí čítať si Biblia, veriť, že je Boh, že to, čo je tam napísané, je pravda. Viera – to nie je kývanie hlavou na znak súhlasu. Znovuzrozenie musí byť z Ducha! Znamená to, že keď Boží Duch pri čítaní a počúvaní Slova zasiahne ľudské srdce a človeku je „zjavený“ Boh v Pánu Ježišovi, môže byť človek znovuzrozený. A kedy Duch takto pôsobí? Keď človek má úprimné srdce a hľadá Boha! Kto hľadá, nájde; kto klope, otvorí sa mu! Inak márne človek číta, učí sa spomäti desiatky veršov, je len „múdry na spasenie“, ale vlastné spasenie nemá. Pre tvoje spasenie nezáleží, či vieš citovať statek z Biblie. Rozhodujúce je, že si pripravený vrhnúť sa do Božieho náručia taký, aký si a odovzdáť mu svoju vôľu, rozum i cit! Ak chceš mať len pokoj v otázke Božieho súdu a inak zachovať si život pre seba, potom je daromné a formálne tvoje „obrátenie“, lebo „srdom sa verí na spravodlivosť“! A ten, kto sa odovzdá Bohu celým srdcom, dostane v tom okamžiku dar Ducha a je spasený na večnosť. -jos

Tajemství Jiřího Müllera

O životě Jiřího Müllera víme, že poslouchal svého Pána, byl odevzdán do Jeho vůle a v obětování svého JÁ k požehnání ľudem. Když se jej někdo na tajemství takového života ptal, odpověděl:

Byl den, kdy jsem úplně zemřel. Přítom se hlouběji sehnul a pokračoval: Zemřel jsem Jiřímu Müllerovi – jeho ménění, zálibám, chuti a vůli. Zemřel jsem světu, jeho úsudku o mně, zemřel jsem přízní svých přátel a bratří – a od té doby netoužím po ničem jiném, než aby Bůh schválil má konání.

vybrała MiP

ŠKOLA KRÍŽE

P ro toho kríž je svatá věc, kdo jemu rozumí
kdo s ním jak s darem od Boha též zacházet umí
Ne každý věi, co v kríži Bůh připravil a chce dát
když kríž jen bolt, tlizi tak, že pod ním lze jen lkáti
Však Škola kríže na světě je pro nás zřízena
tam zříš, jak štěstí vyvěrá i z kríže břemena
Hle, první lekce – z tisíce – se započítá tam
neb pod krížem křik, úpění nic nepomůže nám
Tam pokojně a tichounce se Boží ruce svěří
On z úzkosti tě vydělá, jen Jemu pevně věří!
Ve Škole kríže učíš se též v úle spě se vzdát
je to tak nutné, ale přec pro tebe těžké snad
Ba mnohý, jenž už před léty s tou lekcí započal
ji stále ještě neumí, nemáže proto dál
A milost též se naučíš, není to lehká věc
jen s Bohem o svém kríži mluv, před lidmi zmlkní přec
Kdo stále o svém trápení a bolu povídá
ten mnoho ještě neumí, taj kríže sotva zná
A proto nechť pak ze všeho On sám je oslavěn
Tvůj život Jemu náleží, tvým není ani den
Tak dlouho budeš učít se v té Škole soužení,
až Bůh tvou bytost pronikne a zcela promění
A Žák se rád a ze srdce cheče Mistru podobat
a všechno, co v tom překáží, je ochoten se vzdát
Tak v Škole kríže užíváš, tot Boží s tebou cíl
až všechni užíví s úžasem, co s Tebou učinil
A když pak Školu ukončí v své moudré radě Pán
tu Zákum brány DOMOVA otevře dokončán.

V.

STUDIUM BIBLE

Jestliže ti denní čtení Bible nepřináší skutečné posilnění, tedy si polož tyto, nebo podobné otázky:

- Vidím nějaký příklad, který bych měl následovat?
- Vidím nějaké příkazání, které bych měl poslechnout?
- Vidím nějakou chybu, omyl, kterého se mám vyvarovat?
- Vidím nějaký hřich, kterého bych se měl zrekounit?
- Vidím nějaké zaslisení, jež si mohu privlastnit?
- Vidím nějakou novou myšlenku o Bohu, která mne vede k velebení?

připr. D. O.

○ Náš „starý človek“ žiada pre úľavu nové priaznivé okolnosti. Mal by však v „starých“, nepriaznivých okolnostiach byť „nový človek“. A o to máme prosiť.

-jk

Služba smíření

Mezí námi není jen tato rozhodující otázka: jak se usmíří lidé s Bohem a jak se dostanou do normálního vztahu k živému Bohu? V církvi Kristově za všedních dnů jde právě o to, abychom se my — s Bohem smíření lidé — naučili také vespolek žít v duchu smíření a odpusťení, v duchu lásky a trpělivosti. Jen tehdy jsme hodnověrní svědkové a důvěryhodní poslové Ježíše Krista!

Vlastně by nemělo být v tomto směru u nás žádných nejasností! Také obě sestry Evodia a Syntycha ze sboru ve Filipis (F 4:2) našly zpočátku požehnané obecenství, když se spolu sešly ve sboru. Byly to dva lidé, kteří zakusili, že víra v ukřížovaného a zmrtvýchvstalého Ježíše Krista nejen spojuje s živým Bohem, ale také umožňuje zcela nové obecenství. Z věděnosti za tento dar milosti se obě postavily do služby Kristu a byly hotovy žít život bojů a nebezpečí pro Evangelium.

A tak mohly dvě ženy rozhodným dílem přispět k pokroku věci Pána Ježíše Krista ve Filipis. Pavel se výslovně zmíňuje o jejich osvědčení se v této službě. Jaká probouzející síla vyvěrá z těch, kteří žijí a čerpají sílu ze smíření s Bohem v Kristu a navzájem si slouží!

JED NESMÍŘLIVOSTI

Snad to pak začalo malou výměnou názorů o rozdílném pojetí způsobu jejich služby neb rozdělování práce. Jistě to zpočátku zůstalo jenom mezi těmi dvěma. Ale protože ona věc nebyla očištěna a vyjasněna, prosákl to znenáhla do sboru. „Mluvilo se“ o tom...

Dodnes zůstalo smutnou věcí, že tak rádi v našich sborech mluví i me o tom, co mezi Božími dítkami „nehraje“! S oblibou si bereme na mušku takové bratry a sestry, jejichž věrné, oddané služby jsme s nelibostí brali na vědomí. A tito jsou nyní za pomocí pomluv s konečnou platností vyřízeni. Kolik jen zlalajných, pomluvačných jazyků, kolik hanobení a pomluv je také mezi námi. A bylo by nám mnohdy trapné kdybychom byli dotázáni, zda jsme se za tyto dolyčné a jejich vnitřní nesnáse opravdově modlili.

Tím nepopíráme vinu Evodie a Syntychy. Kolik škody natropil jejich spor, jak pochybným se stalo jejich svědectví evangelia, zatímco se domnivaly, že prokazují účinnou službu hlásáním poselství o smíření. Kolik horlivé služby pro Pána Ježíše je i mezi námi a snad ve stejně době i tolik strašné slepoty proto, že skrze naší nesmířlivost boříme to, co jsme s obětí pro evangelium vystavěli!

JE LÉČEBNÝ PROSTŘEDEK

Pavlovi bylo známo, že byl od Boha pověřen ke „službě smířování“. Jemu bylo jasno, že má přitom mluvit nejen o vztahu člověka k živému Bohu. Kdo by se jen mohl vážně domnít, že může existovat uspořádaný vztah k Bohu a současně narušený poměr k bratu a blížním? Pavel poznal u těchto obou žen, že celý jejich život s Ježíšem a zdatnost ve službě, ano i požehnání celému sboru je sporné, jestliže zůstaly nesmířeny. Jako přísně neutrální v posuzování celé věci

napomíná obě stejnými slovy! Žádná z nich neměla mít dojem: „A mám pravdu!“ jestliže pak o této věci musela být učiněna zmínka v otevřeném dopise sboru, pak volil apoštol formu, která získávala, ve které poznáváme jemnocitného duha. Neříči zejména a podrobne tento smutný „případ“, jak se obě provinily a zůstávají ve vině. Čteme jen krátké napomenutí k jednotě. Proti tomu nalézá apoštol mnohá slova věděnosti, ocenění a uznání pro jejich dřívější práci ve službě evangelia. Přesto není vina zlehčována a urovnání vyhlazeno, ani nedošlo k žádnému umělému smíření. Jasné zasahuje kořen zla celé nesmířitelnosti: nesprávné smýšlení. Míni tím náš hluoco zakořeněný egoismus, který proti lepšemu poznání ze stanoviška své pravdy zdůrazňuje vlastní stanovisko, hájí jen své vlastní mínění, neústupně vyžaduje podřízení toho druhého a teprve když se uplatnil, zastavuje boj, domnívá se, že zvítězil.

Jak často máme i my co činit s takovým egoismem! Kolik bratrských vztahů a obecenství ve službě se již o něj rozbilo. Kéž bychom se též z těchto smutných zkušeností naučili, co volá Pavel k těmu dvěma sestrám, aby si to vtipili: „Jednosejně smýšlejte v Pánu.“ Ve společném sklonění před Pánem, v jedné lásce Kristově, v níž můžeme druhé mít za důstojnější než sebe, v lásce, která nehledí jen na to své, ale i na to, co je druhých, v tomto smýšlení nastává smíření, tam zaniká protivenství v požehnaném obecenství a družbě. Tak se nevyčerpávají síly v nepřátelském postoji jednoho proti druhému, nýbrž se spojují v boji pro radostné poselství Nepřátelství se přeměňuje v požehnanou spolupráci.

NESEME ODPOVĚDNOST JEDNÍ ZA DRUHÉ

Tato věc ve Filipis se nedotýkala ve skutečnosti pouze oněch žen a ostatních údů ve sboru jen jako kritiků a statistiků, kteří by měli v pravý okamžik vyslovit a vynést konečný soud! Služba smíření mezi námi je úloha a odpovědnost nás všech! Zlo nepokoje ve našem sředu nás obžalovává všechny. Pavel volá proto tak důtklivě k „neúčastněnému“ Syzygovi (vlastně „spolunositeli jha“), aby se zapojil k odpovědné práci v příci o duše obou těch žen. Zřejmě mu chce říci: „Nerozrušuj se už děle pro spor těch dvou žen, ale rozpomeň se na kvality, které ony kdysi ve službě smíření rozvinuly. Nyní ochably. Vítězství nesmíme za žádnou cenu přenechat „tomu zlostníku“. Zde musíme nasadit všechno, aby se ony sestry opět zapojily do „jha“ svédků a služebníků Božích.“

Takové chození ve jhu našeho nebeského Pána a Příkaze je ve značném rozporu s naší starou přirozeností. Zde je zapotřebí nepostradatelné pomoci našich bratří a sester! „Učiř jménu svému čest“, povzbuzuje Pavel svého bratra ve Filipis. Nepatří to i nám? Naše postavení a šlechtické povolání (jsme královské kněžstvo) prakticky znamená, že máme být nejen smíření s Bohem, ale též žít pod vládou Knížete pokoje. „Dávejme tedy pečlivě pozor na nebezpečná místa, kudy k nám hrozí vniknout nesmírlivost, rozepře a spory, finak bude neslavně ukončeno naše svědectví o velkém Božím činu — smíření, které jsme tolik dlužní světu!“

Ale všude tam, kde se odloučení od ducha smíření a smýšlení Kristovy lásky shledá a vyzná, tu si opět z milosti Boží razí cestu probuzení, obnovení a plnomocné svědectví pro Krista.

Zbývá již jen jedna osobní otázka nám kladená: Kde mám já, kde máme my za počít nejdříve se službou smíření mezi sebou?! G. Brachmann přel. -stu

„Ovce mé hlas můj slyší... a následuji mne; a já jím dávám věčný život, a nezáhy na věky, aniž jich kdo vytrhne z mé ruky“ (J 10:27, 28).

- Ve spojení Pána Ježíše s ovci vidíme pět věcí:
1. Přibuzenství věřícího — MĚ ovce“.
 2. Výsadu věřícího — „hlas můj SLYŠÍ“.
 3. Chození věřícího — „NÁSLEDUJÍ mne“.
 4. Úděl věřícího — „VĚČNÝ ŽIVOT“.
 5. Bezpečnost věřícího — „NEZÁHYNOU na věky“.

upr. D. O.

Kreštan, Božia nádoba

Kreštan je v Písme menovaný ako svetlo, vojak, robotník, nádoba a iné. Aká to radosť, môcť byť používaný v Božej ruke ako nádoba. Vieme, že si Boh môže použiť jednu nádobu pre jeden ciel a druhú pre druhý. Jedného kresťana použije pre získanie mnohých duší, druhého pre niekoľko, alebo aj len pre jednu. Preto nech je našou snahou byť čistou nádobou v Pánových rukách, nie nádobou odloženou stranou.

Jedného veriaceho kováča sa pytali, prečo ked' je Pánov, prechádza tolkými skúškami? On nalo odpovedal: „Ked' sa mi nepodarí ukovať užitočný nástroj, dám železo znova od ohňa a keby sa ešte nepodarilo, odhadim ho na hŕbu starého železa. Preto ja radšej budem prechádzať ohňami, ako by som mal byť odhodený do starého železa.“

Pavel chcel byť užitočnou nádobou, nie nádobou hnevu (R 9:22–23). Každý kresťan má možnosť byť posvätenou, užitočnou nádobou, prihotovenou ku každému dobrému skutku (2Tm 2:21). Pravda, podmienkou k takej užitočnosti je čistý, posvätený život. Každý z nás by radšej pil vodu z čistej nádoby, i keby bola jednoduchá, ako z nečistej i keby bola zlatá. Len takto očistené nádoby Boh používa vo svojej službe.

Aké sú to veci, ktoré znečisťujú nádoby a činia ich nesúcimi pre službu? **Azda najčastejšie je to pýcha.** Už Pavel to vyjadril: „Abys som sa nepovýšoval, daný mi je osten de tela, aniel satan...“ (2K 12:7). Keby sme priviedli niekoho k Pánu, nechválme sa, lebo by sme sa stali nečistou nádobou. Pýcha mnohých odstavila od užitočnej práce. Od tejto nečistoty musia byť očisťované všetky nádoby.

Ďalšou takou vecou je **chvála od ľudí**. To je túžba, ktorá nikdy nie je na slávu Božiu. Ci má človek okrádat Boha o slávu? Nádoba, ktorá má byť na slávu Božiu, nesmie byť nečistá. Nemyslime, že ked' nás Boh používal vo svojej službe, ked' sme boli čistými nádobami, že nás bude používať aj v opačnom prípade. On je suverén, preto môže odložiť nečistú nádobu a použiť tú, ktorá je čistá. Mnohí kresťania boli svojho času užitočnými nádobami, no ľudská chvála im poškodila a stali sa neužitočnými.

Prílišná popularita sa im stala prekážkou pre Božiu službu. Áno, zapadli do zapomnenia, ako zapadlá hviezda. Preto nech je našou modlitbou a snahou, aby sme boli vždy nádobami súcimi pre Pánovu službu. To budeme, len ked' budeme čistými nádobami.

J. S.

Zkušenosť v nemoci

„Slovo v čas pribudný, o jak je dobré.“

Příslušník 15:23.

Léčil jsem se v nemocnici na zánět ledvin. Tam jsem obdržel potěšující a povzbuzující dopis od milých věřících manželů. Mimo jiné v něm stálo:

„Cítíme s Vámi, a denně tuto záležitosť přinášíme na modlitbách k tránu milosti našeho Pána. Prosíme o dobrý průběh Vaši nemoci. V takových těžkostech máme naději a útěchu v Jeho Slově a zaslíbeních:“

Já jsem Hospodin, který tě uzdravuji (Ex 15:26)! I dí mu Ježíš: já přijdu a uzdravím ho (Mt 8:7). A moc Páně byla přítomná k uzdravování jejich (Lk 5:17).“

Tolik z dopisu. Tyto tři verše byly mi takovou vzpruhou a posilou, jako nikdy předtím, kdy jsem si je četl. Vskutku jsem zakoušel, že moc Páně byla nápomocna mému uzdravení. Také i Jeho milost, vyprošená od oněch milých manželů, ale i ostatních spolužkoupených. Tak jsem prožil, že „slovo v čas pribudný, o jak je dobré“.

K uvedeným třem zaslíbením jsem si na nemocničním lůžku přivlastnil ještě jedno: „Hospodin ho na ložci ve mŕtvobě posílí, všecko ležení jeho v nemoci jeho promění“ (Ž 41:4). Bud' jemu za to chvála a dík. Kéž by to bylo posilou a povzbuzením také pro vykoupené, jež se nacházejí nebo budou nacházet v nemoci. kn

3.73 Poznámka:

- a) Průběh dalších událostí (ukončení tisíciletého království, soud před velkým bílým trůnem atd.) bude probrán v příslušné kapitole.
- b) Závěrem je nutno připomenout, abychom správně rozlišovali a užívali pojmy, které nacházíme v Písme: vtržení církve, druhý příchod (na zem), první vzkříšení, druhá smrt a j.

3.80 JMENA

Jména Boží nejsou jen pouhými jmény, ale mají i význam, dle kterého se v různých souvislostech používají.

3.81 I ve SZ jsou ve vztahu k Pánu Ježíši uvedena některá jména:

- a) Silo – tj. „uklidnení, pokoj“ (Gn 49:10)
- b) Immanuel – tj. „Bůh jest s námi“ (Iz 7:14; srov. Mt 1:22–23)
- c) Předivný, Rádce, Bůh silný, Otec věčnosti, Kniže pokoje (Iz 9:6)

3.82 **Ježíš** – hebr. původ: Jehošua, Jozue, tj. „Spasitel“, bylo předem určeno pro Pána a andělem Marii i Josefovi zvěstováno (L 1:31; Mt 1:21). Tímto prostým jménem je také většinou v evangelích nazýván, občas i v jiných knihách NZ. V žádném jiném jméně není spasení (Sk 4:12) a jednou se také všechna kolena před ním skloní (Fp 2:10).

3.83 Kristus = Christos (řec.) = Mesiáš (hebr.) = Pomazaný.

a) V evangelích toto jméno vyniká při vyznání těch, kteří věrou v Pánu Ježíši poznali Božího Syna (Mt 16:16; J 4:29; 11:27); a vždy, když je použito samostatně, je nějakým způsobem řešena tato palčivá otázka (zvláště v ev. Jana). Spojené jméno Ježíš Kristus je užita jen 5X, vždy v souvislosti s příchodem Syna Božího na tuž zem (Mt 1:1, 18; Mk 1:1; J 1:17; 17:3). Jméno Kristus Ježíš se nevyškytuje.

b) (Hendreichungen 1914/3). I když byl Mesiáš vlastním lidem zavřen, Bůh ho „Pánem i Kristem“ učinil (Sk 2:36). Proto se v dalších knihách NZ užívají různé kombinace uvedených jmen, což má svůj význam. Při pojmenování „Ježíš Kristus“ vystupuje více osoba Ježíšova jaká byla v době působení a služby na zemi. Při opačném sledu „Kristus Ježíš“ je obsah jména ve spojitosti s jeho vznešeností, dokončeným dílem a plnosti požehnání, které od něho pochází.

Příklad (Ef 1:1) – „Pavel, apoštol Ježíše Krista“, tj. služebník jako jeho Pán; ale „svatým a věrným v Kristu Ježíši“ (srov. Ef 2:6).

c) Cím více se budeme zabývat osobou Spasitele, tím dražší se nám stane tajemství jeho jmen a naučíme se je správně užívat. Nebudeme říkat jenom „Ježíš“, ale „Pán Ježíš“, jak se sluší na věřici (viz Sk 7:59), a bude nám jasné, proč se neuvízí oslovení „bratr v Ježíši“, ale „bratr v Kristu“.

d) (Sauer) **Pomazání** za SZ bylo trojí: nejvyššího kněze (Lv 8:12), krále (1S 10:1; 16:13) a proroka (1Kr 19:16). Kristus tyto úlohy v sobě soustředí (viz pozn. 3.63 – 3.70). Tato trojnásobná činnost Vykupitele je nutná pro trojí svázanost člověka: zatemnění rozumu (Ef 4:18), zlou vůli (2Pa 36:13) a nešťastné city (R 7:24). Kristus jako prorok přinesl světlo poznání, jako kněz oběť odnájmající tíživý pocit viny a jako král vládne vůli.

3.84 Syn člověka

Toto označení ukazuje na lidskou charakteristiku (Jb 25:6; Ž 144:3–4). Pán Ježíš se sám takto nazýval, když hovořil: o svém poslání (Mt 13:37; Mk 10:45; L 19:10), ponížení (Mt 8:20) a moci (Mk 2:10, 28), o svém utrpení a zmrtvýchvstání (Mk 8:31; 9:31; 10:33) i druhém příchodu (Mt 10:23; 16:27; 24:27). Jako takového ho Janovi (Zj 1:12, 13; 14:14).

3.85 Pán – Adonai (hebr., Kyrios (řec.))

Slovo „Pán“ za SZ je užíváno k označení Boha, Hospodina (Ž 16:3; Dn 9:4).

V NZ zdůrazňuje Kristovo Božství a autoritu (J 13:13–14; 20:28).

JEŽÍŠ KRISTUS JE PÁN (Fp 2:11)

4.00 O DUCHU SVATÉM

- 4.10 Duch svatý
4.20 Dílo
4.30 Duch svatý a cirkev
4.40 Symboly
4.50 Od Genesis do Zjevení

4.10 DUCH SVATÝ

4.11 Duch svatý není pouhý vliv nebo síla (tj. „něco), ale NĚKDO – kdo se projevuje

- a) vůli – jedná (1K 12:11; R 8:14, 26)
– rozhoduje (Sk 10:19–20; 13:2; 16:7; Zj kap. 2; 3...7X „Duch praví církvím“)
b) citem – zármutek (Ef 4:30; Iz 63:10)
– láска (R 15:30)
c) myšlením – zná (1K 2:10–11)
– učí (J14:26)

4.12 Boží vlastnosti

Písmo jasné učí, že Duch svatý je Bůh, rovný Otci i Synu (viz odst. 2.30–2.33). Vydáruje to již samotné jméno (Mk 3:29 ... vysloveno Pánem Ježíšem):

Duch – (srovn. J 4:24)

Svatý – (srovn. Iz 6:3; Zj 4:8) – za SZ jen 2X (Z 51:13; Iz 63:10)

- a) věčný (Zd 9:14)
b) všudypřítomný (Z 139:7–10)
c) vševedoucí (1K 2:10)
d) vsemohoucí (Jb 26:13 ... účasten při stvoření)
e) Duch lásky „agape“ (2Tm 1:7; R 15:30) – srovn. (1J 4:8)
f) Duch milosti „charis“ (Zd 10:29; Za 12:10) – srovn. (2K 8:9; 1Pt 5:10)
g) Duch života (R 8:2) – srovn. (J 14:6)
h) Duch pravdy (J 14:17) – srovn. (J 14:6)
i) Duch moudrosti „sofia“ (Ef 1:17; Iz 11:2) – srovn. (Dn 2:20; R 16:27)
j) Duch Syna (Ga 4:6)
k) Duch Kristův (R 8:9; 1Pt 1:11)
l) Duch Boží – Hospodinův ... mnoho citátů

Poznámka: hebr. „ruah“ i řecké „pneuma“ má význam: „duch“, ale i „vítr“.

4.13 K zamýšlení

- a) Duch svatý přichází od Otce a je poslán od Syna (J 15:26; 16:7).
b) „Sedm Duchů Božích“ (Zj 3:1) ukazuje na plnost, nikoliv na množství – totéž (Iz 11:2); srovn. (Ef 4:4).
c) Označení „Bůh“ ve SZ je totožné s Duchem svatým v NZ.
(Iz 6:8–10) ... hlas Pána – (Sk 28:25–27) ... Duch svatý mluvil
(Jr 31:31–34) ... řekl Hospodin – (Zd 10:14–17) ... svědčí Duch svatý
d) Rouchání proti Duchu svatému nebude odpustěno, proti Pánu Ježíši ano
(Mt 12:31, 32).
e) Duch svatý je Bůh (Sk 5:3, 4).

4.20 DÍLO

Bůh pracuje rozdílnými způsoby – některá činnost je přivlastněna Otci, jiná Synu, jiná Duchu svatému. Někdy však shodná činnost je uvedena jako společná, což zdůrazňuje jednotu – např. posvěcení vykoupených (Duch – 1Pt 1:2; 2Te 2:13; Otec – Ju 1; Syn 1K 1:30; Ef 5:25, 26; společně 1K 6:11).

4.21 Při stvoření:

- člověka (Jb 33:4)
živočichů (Z 104:30)
nebes (Jb 26:13)
země (Gn 1:2)

4.22 Ve vztahu k Písmu: **inspirace a objasnění** (osvícení – Ef 1:17–19). Hlavním tématem Bible je Kristus, ale inspirující je Duch svatý (2Pt 1:21). Písmo je úplným a ukončeným Božím slovem, dítkám Božím je Duchem svatým objasňováno.

4.23 Ve vztahu k Pánu Ježíši sedmerým způsobem:

- a) při narození (Mt 1:18; L 1:35)
b) při křtu (Mt 3:16; Mk 1:10; L 3:22)
c) při pokusu (Mt 4:1; Mk 1:12; L 4:1)
d) při díle (např.: L 4:14, 18; Mt 12:28; J 3:34)

Pán Ježíš byl i v těle vsemohoucím, ale žil způsobem dle vůle Otce – v moci Duchu.

- e) při smrti (Zd 9:14)
f) při vzkříšení (1Pt 3:18)
g) uvědomuje cirkev o Jeho návratu (Zj 22:17)

Poznámka: Duch svatý v Písmu zjevuje i sebe (o sobě hovoří), ale sebe nevyzdvihuje. Hlavním úkolem je **oslavit Pána Ježíše** (J 16:14).

4.24 Ve vztahu ke světu

- a) usvědčuje svět z hřachu (ne z různých provinění, ale ze špatného vztahu k Pánu Ježíši – nevry), spravedlnosti a soudu (J 16:8–11).

Poznámka: usvědčený provinilec však ještě nemusí být o své vině přesvědčený, současná přítomnost Duchu svatého na zemi v církvi omezuje a zdržuje rozvinutí zla (2Te 2:7).

- b) současná přítomnost Duchu svatého na zemi v církvi omezuje a zdržuje rozvinutí zla (2Te 2:7).
c) Člověk má svobodnou vůli a tu zneužívá k **protivení se** (Sk 7:51) a **rouhání** (Mk 3:29) Duchu svatému.

4.25 Při kajícím člověku Duch svatý působi **znovuzrození** (J 3:5) – srovn. (Ez 36:25, 26). Pojem „voda“ bývá často chybně vztahován na křest, ale dle Ef 5:26 je to obraz Božího slova, což je zdůrazněno (Jk 1:18; 1Pt 1:23).

Příklad: Duch Boží a Boží slovo spolu působí, aby ve tmě vzešlo světlo a místo zmatku nastal pořádek (Gn 1:2–3).

4.30 DUCH SVATÝ A CIRKEV

4.31 Křest Duchem svatým („vylití Duchem svatého“ Sk 2:7, 32–33).

- a) „On vás křtíti bude Duchem svatým a ohněm... shromáždí pšenici... plevy pálití bude ohněm“ (Mt 3:11–12). Jan Křtitel volal lid k pokání a proto ve vzesti o Pánu Ježíši spojuje obě činnosti, jejichž je Pán vykonavatelem. Na křest ohněm býva nahlízeno jako na vzácné zaslíbení pro věřícího, ale v Písme je to vždy obraz soudu. Křest ohněm nemá s věřícími žádnou souvislost (vyklad, že se jedná o „spálení staré přirozenosti“ nemá v Písme odpodstatnění) a proto Pán Ježíš učedníkům při loučení zaslíbuje jen tu první část: „... ale vy pokřtěni budete Duchem svatým po nemnohých dnech“ (Sk 1:5).

- b) „... vždyť my všichni jsme byli jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo... (1K 12:13).

1. **Kolik věřících bylo pokřtěno Duchem svatým?** Všichni – přestože byly mezi nimi neshody (1:11), byli tělesní (3:3), a ne vždy byli chvály hodni (11:22). Ale přece od té doby, kdy uvěřili v Pána Ježíše (Sk 18:8) byli dětmi Božími, obmyti, posvěceni a ospravedlněni (1K 6:11) a jako takoví měli podíl na křtu Duchem svatým – a to všichni.

2. **Za jakým účelem byli pokřteni?** Nikoli proto, aby mohli nést zvlášť mocné svědectví, mluvit jazyky nebo mít povznesené zážitky – ale proto, aby byli spojeni v jedno tělo, jeden živý organismus. Je to tedy záležitost celku, nikoli některých jednotlivců.

3. **Kdy byli pokřtěni Duchem?** Ne v dosahu vlastního duchovního zájazitu. Příklad – Bůh hovoří skrze Amose: „Vás jsem vyvedl ze země Egyptské a vodil po pouštích...“ (Am 2:10) – přesto, že tato slova patří lidem žijícím sta let od uvedené události a nikdo z nich se jí osobně nezúčastnil. Ale stejně jako izraelští za doby Amose se narozením stali součástí SZ Božího lidu, je o věřících znovuzrozených lidech v Korintě napsáno, že jsou na základě křtu Duchem svatým připojeni k obdivuhodnému organismu – tělu Kristovu.

c) „... zvuk valícího se větru... rozdělení jazykové jako oheň...“ (Sk 2:2–3). (Barker) Když Bůh chtěl, aby zvláštní závan zasáhl do lidských duší a žhnul zápal a nadšení, užíval k tomu dříve služby andělů: „... On činí z andělů větry a ze svých služebníků plameny ohně...“ (Zd 1:7). Toto ale bylo o letnicích nahrazeno sesláním Ducha svatého.

d) Zrod církve

Vylití Ducha svatého – křest Duchem svatým tedy způsobil, že z učedníků očekávaných splnění zaslíbení byla utvořena církev, jejíž hlavou je Kristus, a které On potom „přidával na každý den těch, kteří byli spaseni“ (Sk 2:47).

- 4.32** Bůh nedává svého Ducha na základě čehokoli, co by bylo z nás – ať by to byly úpěnlivé modlitby nebo plnění nějakých podmínek. Od dává Ducha svatého těm, kdo jsou očištěni od svých hříchů na základě víry v Pána Ježíše Kristá. Toto **ničím jiným nepodmíněné obdarování**, které obdrží každý při znovuzrození, je vyjádřeno následujícím způsobem.

c) Pomazání (2K 1:21; 1J 2:20, 27)

Poznámka: Slova: „znáte všecko“ a „nepotřebujete, aby vás kdo učil“ neznamenají, že se věřící neměl dát vyučovat a napomínat; jinak by Bohem darovaní starší, učitelé a pastýři byli zbyteční. Tato slova jsou řečena v souvislosti s rozumnáním falešných učitelů těmi, kteří se nechají Duchem svatým vést a potom „nebudou následovat hlasu cizích“.

b) Zapečetění – znamenání (2K 1:22; Ef 1:13; 4:30)

Význam pečeti – příklady. Zaručuje nezrušitelnost (Dn 6:17; Est 8:8), vlastnické právo (Jr 32:8–10; 1K 6:19–20) a utajení (Zj 5:1–3... srovn. 1J 3:1–2).

c) Závdavek (2K 1:22; 5:5; Ef 1:14)

Je uveden v souvislosti s dědictvím – závdavek obdrží věřící ihned, dědictví až v budoucnu (1Pt 1:4). Příklady: dary pro Rebeku (Gn 24:52–53), Jákoba (Gn 45:23, 27) a hrozen (Nu 13:24, 27).

4.33 Působení ve vykoupených

a) Dosvědčuje

1. „... svědčí nám to i sám Duch svatý: na hřichy jejich a na nepravosti jejich nikoli nevpomenu více“ (Žd 10:15–18).
2. „Ten Duch sám spolu s naším duchem svědčí, že jsme dítky Boží“ (Ř 8:16).
3. „Duch jest, kterýž svědectví vydává, protože Duch je pravda. A toto je svědectví to: že život věčný dal nám Bůh, a ten život v Synu jeho jest“ (1J 5:6, 11); (v. 10 ... „kdo věří má svědectví sám v sobě“ – protože Duch svatý v něm pěstuje).

b) Při modlitbě

Nejedná se o odříkání modliteb (Mt 6:7). Opravdová modlitba je nejvážnější přístup k Bohu Otci ve jménu Pána Ježíše, kdy nestojí v cestě žádný nevyznaný a neopuštěný hřich.

(Barker) „Skrze něj (Krista) máme přístup v jednom Duchu k Otci“ (Ef 2:18); nejen že jsou dveře otevřeny dokořán pro krev Pána Ježíše, ale jsme Duchem svatým ke vstupu pobízení a doprovázení. Nemusíme se zkoušat, jak často jsme Bohu za tyto otevřené dveře děkovali. Ale ptejme se, jak často je používáme a kolik času denně ztrávíme v Boží přítomnosti.

1. „Duch pomocen jest mdlobám našim. Nebo zač bychom se měli modlit, nevíme“ (Ř 8:26, 27); tj. jedná se zde nejen o náplň, ale i o uskutečňování modlitebného života.

2. „... v Duchu svatém modlice se“ (Ju 20); jako součást zápasu o víru (srovn. Ju 3).

3. „... všelikou modlitbou a prosbou modlice se každého času v Duchu“ (Ef 6:18); jako součást Božího vystrojení spolu s další zbraní Ducha – mečem, Božím slovem.

c) Duch svatý připomíná slova Pána Ježíše (J 14:26)

vodi (Ř 8:14),

vytváří ovoce (Ga 5:22)

rozděluje obdarování (1K 12:11) – jak sám chce.

připr. -sil + pz

VE SHROMÁŽDĚNÍ

„I budu vypravovat bratřím svým o jménu tvém, uprostřed shromáždění chválit tě budu.“
Zalm 22:23

Tento verš je vybrán z mesiášského žalmu, v němž je proročky podáno utrpení Pána Ježíše a vyslyšení jeho proseb. Slova textu se naplnila, když Pán Ježíš mluvil první den po sobotě se svými učedníky, lámal s nimi chléb a nazval je bratřimi (Mt 28:10, 16–20 atd.). Ale ještě více, tato slova se naplnily až dosud v každém shromáždění Božích dítek, které je vedeno v závislosti na svatém Ducha.

V uvedeném textu nalézáme také náplň a program našich shromáždění, která jsou ovocem Jeho utrpení a smrti na kříži, Jeho vzkříšení a vrácení k Otci. Jinak bychom se nikdy nemohli sejít v **Jeho jménu**, nikdy bychom nebyli „ekklésia“ – shromáždění vyvolených, církvi Kristova!

V lístu Efesském čteme: „... abyste hodně chodili na shromáždění, v které jste shromážděni.“ Nebeské obcování se zcela nerozlučně projevuje vztahem k viditelnému shromáždění dítek Božích, s nimiž jsme v obecenství. **Náš poměr k tomuto shromáždění je totiž nejvýstižnějším vyjádřením našeho vztahu ke Kristu**, neboť právě ono je výsledkem Jeho utrpení a boje, Jeho zmrtyvýchstání. Svou neúčastí ve shromáždění nejen připravujeme sebe o duchovní požehnání vyplývající z Jeho zaslíbené přítomnosti, ale současně prozrazujeme (mimo vážných omluvitelných příčin – nemoci ap.), jak málo si vážíme Pána Ježíše, Ježíš díla, samého Boha!

Ve shromáždění můžeme ovšem dlít, účastnit se ho, ale ještě to nemusí znamenat, že správně oceňujeme Ježího život, ponížení, smrt i vzkříšení, jestliže naše mysl a srdce není upoutáno cele **JIM SAMÝM**. V textu vyniká právě **soustředění se na Ježího osobu**. Kde tu zbývá místo pro chválu a vyvýšování člověka? „Kde jest tedy ta chlouba? Vyprázdněna je“ (R 3:27)! **Vira nevidí v sobě nic, ale vše v Kristu!**

Když Abraham měl obětovat Izáka, řekl mu Bůh: „... jdi do země Moria a oběťuj ho tam v oběť zápalnou, na jedné hoře o níž povím tobě“ (Gn 22:2). Moria znamená „TAM, KDE SE BUH ZJEVUJE“ nebo „TAM, KDE SVĚTLEM JE BÜH“. Shromáždění je naším „MORIA“. Tam se nám zjevuje Bůh. Tam se nám zjevil, když jsme byli ve tmě a mnohemu z nás se dalo tak, jak je napsáno u 1K 14:15 – „A tak tajnosti srdce jeho zjevený budou a padna na tvář, klaněti se bude Bohu, vyznávaje, že jistě je Bůh mezi vám“.

Jdeme-li do shromáždění, jdeme „do země Moria“, jdeme s obětí nebeského Izáka, na nějž dopadl na Golgotě meč Božího soudu, který nezadržel žádný anděl, neboť „Tak miloval Bůh svět, že svého jednorozenceho Syna dal, aby každý, kdo věří v něho nezahynul, ale měl život věčný“ (J 3:16).

PÁN JEŽÍŠ MÁ

- pastýřské SRDCE, které tluče čistou a šlechetnou láskou, proto nepovažoval svou krev za příliš drahou cenu k zaplacení výkupného za nás;
 - pastýřské OKO, které obsáhne celé stádce a nepřehlédne ani ubohou ovečku, které pobloudila od stáda kdesi v horském chladu ... ;
 - pastýřskou VĚRNOST, která nikdy neselže, ani neopustí a nenechá nikoho v beznaději;
 - pastýřskou MOC, takže nás doveď vycházet z tlamy lva, z moci zlého;
 - pastýřskou NEŽNOST, proto žádné jehnátko není tak malé, aby je přehlédl, tak těžké pro Něho, aby je nenesl, nikdo tak slabý, aby na něho nepočkal, nepodepřel jej a šetrně nevedl, žádná duše tak zemdlená, aby ji nedal odpoutat.
- F. B. M.
JE PÁN JEŽÍŠ I TVÝM PASTÝREM?
přel. D. O.

hřestan á rodina

NOVÁ GENERACE

DOSPELÉ DĚTI

Většina rodičů dospělých dětí nám může vyprávět o různých těžkostech. Dnešní mladí lidé mají své vlastní názory a postoje k věcem a nestaraří se o úsudek svých rodičů.

Mezi sebou mluví velmi volně, večer často vycházejí ven a když se rodiče ptají, kam jdou, zamračí se. Na konci týdne malokdy jdou s rodiči na procházku, ale mají skupinový večer, prazdninový tábor, sportovní podniky, takže dohlížel na mladé lidé lze jen zpozdráli. Nejhorší však je volnost, která je mezi chlapci a dívčaty. Nejen že se při různých příležitostech bez zábran schází, ale hoří velmi otevřeně i o pohlavních otázkách a od rodičů nechtějí v tomto směru vůbec nic slyšet.

Dnešní rodiče opravdu nemohou lehce výchovně působit, a proto hledí do temné budoucnosti.

Když mluvíme s mladými lidmi, slyšíme obdobné stížnosti na rodiče. Dnešní rodiče prý mají příliš malé pochopení pro potřeby mládeže, jako by sami nikdy nebývali mladými. Především jim chybí důvěra k dětem; stále se jen vytávají, kam děti jdou, s kým se stýkají, o čem mluví, jaké problémy je zaměstnávají. Vyprávějí-li jim něco, mají vždycky řadu výtek, takže děti raději nemluví. Dnešní mládež se s takovými rodiči nežije lehce, ale nebene to příliš tragicky a snaží se co nejdříve osamostatnit.

Mezi mladou a starou generaci bylo vždy napětí, které se stupňuje, jak se zdá, po každé krizi. Lidé, jejichž puberty spadaly do let 1918, 1933, 1945 se

velmi význačně liší od těch, kteří byli dospělí před těmito krítickými roky. K individuální krizi stáří se ještě druží krize lidské společnosti. Proto jsou dnešní rodiče — a dnešní mladiství — opravdu politováníhodnější, než byli před patnácti lety. Nebot vzájemně si porozumět je pro ně mnohem těžší.

Chceme jen připomenout rodičům, kteří mají tak bolestnou starost o dobro svých velkých dětí a obzvláště těžce nesou, že tak málo dbají jejich rad, že průběh výchovy je všeobecně velmi brzo ukončen. Vliv rodičů je velmi význačný do třetího roku života, potom rychle slabne. Samozřejmě je děti i později třeba vedení, ale vlastní struktura povahy, která má být vedená, je ve třech letech ucelka pevně zformována. Na šestou můžeme dodat, že toto vnitřní ulváření se většinou uskuteční i tehdy, když výchova sama ztrácí. Chtějí-li tedy rodiče uplatnit svůj rozehoufici vliv na děti, musí jej prosadit už před třetím rokem.

Z toho můžeme vyvodit, že vliv, kterým chtějí rodiče působit na osmnácti až devatenáctileté mladé lidé, není už tak podstatný, jak si to představují. Bud položili dobrý základ před třetím rokem a pak nemusí tak úzkostlivě pečovat o další vývoj, nebo došlo k prvnímu formování bez nich, což už později nemohou nikdy dokonit.

Rozumějme si dobře. Hovoříme zde o vlastním tvorění charakteru. Úloha rodičů tím není vyčerpána, ale hraje stále zřetelněji jinou roli. Nejde o utváření dítěte podle určitého ideálu, nýbrž o stavění mladých osobnosti před správně příležitosti, aby se v nich mohli uplatnit, především jím dělat v dané chvíli správného společníka (partnera).

Tato přátelská služba rodičů spočívá především v laskavé autoritě, později může mit i ráz určitého vůdcovského nebo hrdinného ideálu. Ještě později se z rodičů stává otcovský nebo mateřský přítel. Časem hrávají rodiče, zvláště otec, také roli prvního protivníka, se kterým se děti musí vypořádat. Nikdy se z dětí nestanou samostatní, stateční a odhodlaní muži a ženy, neměly-li příležitost tyto vlastnosti cvičit a prakticky vyzkoušet při rozmluvách s rodiči. Jakmile to rodiče nepochopí a začnou každou námitku potlačovat jako troufalost a nedostatek úcty k názoru staršího, pak zůstanou děti buď provždy

nesamostatnými, nebo se z nich stanou vzdorovití rebelové, kteří se svým protivníkem nedomlouvají, ale pokouší se ho ukřičet nebo slovně ubít.

Přátelství mezi rodiči a dětmi potřebuje ještě krátké vysvětlení. Jsou rodiče, kteří se chlubují tim, že jsou nejlepšími kamarády svých dětí. Děti jím všecko vyprávějí, ba dokonce je oslovuji křestním jménem. Myslím, že jsou to ubohé děti. Bud nemají skutečné kamarády, nebo nemají rodiče, možná, že jim chybí oboje. Kamarádství může vznikat pouze mezi přibližně stejně starými lidmi, kteří stojí před obdobními problémy a životními otázkami. Rodiče, kteří chtějí být svým dětem kamarády, musí hrát umělost, jalešnou roli. Většinou to čini proto, že jsou nevědomky tak vzdáni ke svým dětem, že jim neřeší jiné kamarády. Chtějí-li však rodiče se svými osmnáctiletými dětmi zaházet, jako když jím byly čtyři roky, pak je dospívající děti jednoduše omlítnou a „hodí je přes palubu“. A přeče se by se jim mohli stát pravými „staršími přáteli.“

„Starý přítel“ totíž stojí vždy při mladém radou i činem, požádá-li ho o to, ale nikdy se nevnučuje. Chápe a víta, když mladý kráčí vpřed a vzdaluje se

připr. D. Z.

Vedl je ve dne v oblace a každé noci v jasném ohni

Z 78, 14

Máj Otče, Ty jsi mne doposud vedl ve dne i v noci. Ale Tvé vedení ve dne bylo rozdílné od vedení v noci. Ve dne mne obklooval Tvůj oblak, v noci Tvůj oheň. Máj „den“ je doba, kdy se mi daří dobré a slunce štěsti stojí vysoko na obzoru. Proto potřebuji, aby se dostavil stín. Přílišné světlo by mi uškodilo, jestliže by je chvílemi neztlumil oblak. Kdyby Tvé výsluní nebylo ztemňováno, zapomenu bych na Tebe, máj milý Pane!

Přicházejí také noci. Má „noc“ jsou dny, kdy mne stíhne nějaká pohroma Slunce mého štěsti zapadne za hory, cítím se osamělý, opuštěný, máj Otče. Tu je mi potřebí Tvého ohně. Tím je pro mne Tvá laska. Ta mne hřeje, utěšuje a září Slovem Tvých zaslisení do všech mých temnot. Má duše, obkličená úzkostí a bázni, touží spatřiti Hvězdu Betlemskou, jasnou a Jitřní — Tebe! Hledím temnou noc a spatřuji Golgotu, jsem zastíněn mocí Tvé krve, prožívám Tvou přítomnost. Ne, nejsem opuštěn. V ruce Tvé poroučím sebe, všecko!

Oblak mi dostáci na část mého DNE, ale tvůj oheň potřebuji každou hodinu mých zatemnění, aby mi svítilo po celou NOC. Zpívati písni v sluneční září je zcela přirozené, ale ke zpěvu v noci je mi potřebí dívku Tvé moci, Job 35:10, Sk 16:25. A proto, Otče, ohražuj mne svou přítomností: ve dne svým oblakem, v noci svým ohněm! Ať pamatuji ve dne, že nejsem nic bez Tvé milosti a v noci mi zjevuj, že mám všecko v Tobě. Ved mne ve dne do Getsemane, v noci mi pomoz vystoupiti na horu proměnění. Ukaž mi ve dne na své jho, abych je pokorně nesl, v noci mi zjev korunu slávy.

Tak budou mé dny i noci korunovány Tvou přítomností, Tvou radostí, pokojem i slávou. Nebo TY SE MNOU JSI! Halelujah! Herzens-Klänge

PAN JEŽIŠ JDE STŘEDEM DEJIN-NÝCH CEST

Vznik sborů za působnosti apoštolů

Ježišem Kristem ustavený putující sbor, jež můžeme nazvat **galilejským** (Sk 1:11), se po dobu 10 dnů shromažďuje v počtu kolem 120 v čele s apoštolem Petrem v Jeruzalémě. O letnicích se tomuto sboru dostává mimořádného zmocnění Duchem svatým k zvěstování evangelia v **materinském** jazyku posluchačů. Je to Bohem provzdy daný pokyn, že sbory nemají být podrobeny jednomu „bohoslužebnímu“ jazyku, nýbrž v každém národe se má o Božích a Kristových věcech hovořit v **národním** jazyku.

Duchem svatým zmocněný Petr hlásá **evangelium**. V posluchačích vzniká zdravé neklidnění a otázka: „Co máme dělat?“ Petr odpovídá: „Změňte své smýšlení a dejte se do vody ponorit na jméno Ježiše Krista na znamení, že upouštíte od šestí (říčí), a přijmete dar Ducha svatého“. Do svého nalehlavého svědeckví vložil ještě mnoho jiných slov a nakonec je vyzval, aby se zachránili ze současné zvrácené generace. Ti, kdož hlásané slovo ochotně přijali, dali se ponořením pořídit, a jejich život se pak vyznačoval tím, že setrvávali v učení, jež jim apoštoli předložili, tedy v učení Kristově, že pěstovali bratrské společenství, že lámalí chléb na památku Kristovy smrti a že si od Pána Ježiše vyprošťovali všechno, co potřebovali, a za všechno mu děkovali; takto byli tedy s ním ve stálém spojení. Pán Ježiš tedy skrze ně kráčel daleko středem dějinnych cest. Bylo to brzy vidět i ve skutečnosti, že se tento sbor stal středem pozornosti celého Jeruzaléma i jeho vedoucích vrstev. Počet Kristových učedníků čili kristovců vzrostl tak, že už nestála místo, kde se shromažďovalo o-

něch 120 učedníků. Proto se působnost apostolské evangelizace přenesla do chrámového podloubí. Tento neslyšchaný **nástup kristovců** vyvolal **protivenství** ze strany strážců starého církevního rádu. Sbor se proti tomu **bránil** především tím, že jednomyslně zvedá svůj hlas k BOHU, a že po opětovném naplnění Duchem svatým hlásá s odvahou Slovo Boží. To byl zjevný **rozchod** s těmi, kteří vedli izraelský lid svým starým, tradičním směrem. Chudí, kteří se k tomuto rozchodu přidali, nemohli už počítat s tím, že se jim bude dostávat podpora ze strany protivníků. Sbor tedy zorganizoval hospodářské osamostatnění, k němuž každý příslušník sboru dobrovolně přispíval, jak mohl. Mnozí přispěli k tomuto osamostatnění celým svým jménem, takže ze vzrostlého obecného majetku sboru se dostalo každému, co potřeboval a chudoba mezi kristovci zmizela. Není možno říci, že týkalo komunismus, protože ti, kdo chtěli, si mohli svůj majetek ponechat (Sk 5, 4). Řešení otázky obecného majetku kristovců v Jeruzalémě bylo vyvoláno **místní** situaci a potřebou, takže v dalších křesťanských sborech, které pak vznikly, nebylo třeba podobného řešení. Otázka hmotných podpor se tam řešila pravidelnými sbírkami, které byly rovněž dobrovolně.

Středem všeho sborového dění je Pán Ježiš. On každého dne přidával zachráněné ke sboru věřících. Jej apoštoli ve své zvěsti doporučovali jakožto dárci šestí pro ty, kteří se odvrátili od svého zlého života. On to byl, jenž daleko uzdravoval nemocné prostřednictvím svých apoštoli. O něm šlo zvěst, že se stal úhelným kamennem nového duchovního chrámu, a že pod nebem není dánno lidem jiné jméno, v němž by se nám dostalo spásy, než jméno Pána Ježiše. A když se přičiněním učeného farizejského horlivce Paula připravila na věřící v Pána Ježiše nová vlna pronásledování a byl ukamenován diakon Štěpán, dostalo se tomuto mučedníku Boží slávy, takže uviděl v nebeském prostoru Pána Ježiše v postavení Boží pravice a jakožto Syna lidskosti, tj. toho, jež mocná Boží pravice řídí dějiny lidstva používá k tomu, aby se v lidstvu prosazovala nenásilně lidskost a nakonec ovládla všechny vztahy mezi lidmi. To bylo úžasné vidění!

Toto pronásledování způsobilo, že se všichni, kromě apoštoli, rozprchli po jud-

ském a samařském venkově. Takto se z diákona Filipa, určeného původně k rozdělování vezdejších potřeb, stal horlivý evangelista. Protože však se této služby ujal, aniž byl předtím plně do ní zasvěcen některým apoštolem, zvěstoval v Samarii sice víru v Pána Ježiše a křest na jeho jméno, ale nepřipojil Boží příslib, že se křtěncům má dostat i daru Ducha svatého. Apoštoli Petr a Jan se přišli na tuto radostnou událost podívat a když zjistili, že se ještě nedostává, vyprosili pro křtěnce Ducha sv. V Izraeli byl obvyčej, že když se od BOHA vyprošovalo něco pro přítomného člověka, vkládal mu ruku na hlavu ten, kdo za něho prosil. Z tohoto případu v Samarii nevyplývá tedy apoštolský příkaz, aby každému křtěnci byla po krku vkládána ruka a byl vyprošován Duch svatý. Vidíme to v případě, kdy po Petrově kázání v Cezareji v domě Korneliově byli věřící křtěni, přijímali Ducha sv., ale žádné ruce na ně nebyly vloženy. Příklad, jež v tomto směru dali apoštoli, je ten, že při zvěstování evangelia je nutná součinnost Ducha sv., a že posluchačům je třeba říci, že těm, kteří měnějce své dosavadní smýšlení uvěří v Krista a dají se pokřtit, se také dostane potřebného obdarování Duchem svatým, aby byli schopni žít novým duchovním způsobem. Když je tedy z věřících ustavován sbor, je nutno jej ustavit podle apoštolského základu, aby to pak byl vskutku Kristův sbor a orgán, skrze něž On zde koná své dílo záchrany člověka před ztrátou lidskosti a pro život věčný.

V další práci evangelisty Filipa je už vidět, že pracuje v součinnosti s Duchem sv. (Sk 8:29.39). A tuto součinnost je dobré vidět i při obrácení Saulově, z něhož se stal apoštol Pavel (Sk 9:17–18). Saulovým obrácením byli nepřátelé Kristovi tak ořeseni, že pak sbory měly na nějakou dobu pokoj v celém Judsku, Galileji i Samarii; s úspěchem se vyvijely, žily v respektu před Pánem Ježišem a rostly přispěním Ducha sv. (Sk 9:31). O tom, jak sbory mimo Jeruzalém vznikly v Judsku a Galileji, není sice nic napsáno, ale můžeme si to domyslit. Existovalo přece galilejský sbor, jehož část přechodně žila v Jeruzalémě, ale mohla se vrátit do Galileje, protože jeruzalémský sbor byl početně velký. A tak jako Pán Ježiš podnikal cesty z Galileje do Judska, aby tam zvěstoval Boží království a jeho evangelium, tak podobně to potom činil jeho galilejský sbor. Timto způsobem vznikly sbory i na judském venkově. Spoluúčinkovat při tom mohli některí apoštoli, protože v Jeruzalémě byli činni hlavně Petr, Jan a Jakub. Ostatní apoštoli nebyli přece nečinni a než se odebrali za hranice Palestiny, mohli působit v Judsku, Galileji, Samarii a Syrii.

VZNIK SBORŮ ZA PŮSOBNOSTI JINÝCH PRACOVNÍKŮ

Za příklad takového vzniku nám může sloužit sbor v Antiochii. Některí z rozprchlých bratří byli z Cypru a Cyrény, takže ovládali řečtinu. (Byli to pravděpodobně Židi, kteří v Jeruzalémě uvěřili v Pána Ježiše.) Ti přišli do Antiochie (v Sýrii) a dali se do hovoru i s Řeky a v evangeliu jim zvěstovali Pána Ježiše. Ruka Pána byla s nimi, takže uvěřil veliký počet řeckých lidí a obrátil se k Pánu. Tím vlastně vznikl sbor, jehož hlavní lidskou složkou jsou právě **obrácení** lidé. A nevím ani, jak se jmenovali oni pracovníci, kteří zde takto zapůsobili. Jeruzalémský sbor poslal totiž sboru v Antiochii pomocníka v osobě Barnabášově, jenž tam přišel, uviděl Boží milost, velmi se zaradoval a všecky **povzbuzoval**, aby úmyslem svého srdce zůstali věrní Pánu. Tohoto povzbuzení **všech** bylo zřejmě velmi třeba. Když se totiž velký počet lidí rozejdě se svým dosavadním náboženstvím, vždy se mezi nimi nalézají i ti, kteří svůj rozchod uskutečnili do jisté míry jen formálně. Bylo proto třeba, aby v nich i byli uvědoměle živí a bdělí následovníky Pána Ježiše. Proto si Barnabáš přivolal z Tarsu na pomoc apoštola Pavla. Potom oba společně pošly v tomto sboru ještě po celý rok a velký zástup vyučili tak dobře, že zde v Antiochii se učedníkům Kristovým po pravé dostalo podle jejich chování názvu **christiano**, tj. kristovci, křesťané. Lukáš, lékař a spolupracovník Pavlův, ve své knize „**Skutky apoštola**“, která se stala součástí Nového Zákona, použil zde slovesa **chrémataein**, tj. nazvat někoho podle řemesla, zaměstnání nebo nápadného chování, a ne prostě jen pojmenovat. Lidé v Antiochii viděli ve věřících v Pána Ježiše jakoby Jeho samého, takže právě z tohoto důvodu je začali nazývat „kristovci“. Pán Ježiš jde středem dějinnych cest právě v takových pravých kristovcích, na nichž je vidět Kristem ztělesněný charakter **opravdového** člověka, jejichž život od-

haluje tajemství Boží otcovské lásky a skutečnost, že je Pán Ježiš svou smrtí skutečně vykoupil ze scestného života, kterým byli udržováni v duchovním otroctví. Takto jde Pán Ježiš středem lidských dějin!

Když se takto sbor v Antiochii stal veskrze duchovně uvědomělé **probuzeným** sborem, dostalo se mu jasněho pokynu od Ducha svatého, aby Barnabáš i Pavel byli odděleni pro dílo **evangelizační**. Šli tedy, tak jak je poslal Duch svatý. Přišli do Seleukie, odtamtud odjeli lodí na Cyprus (Kypr), kde v Salamině vystoupili a hlásali Slovo Boží v židovských synagogách. Jako pomocníka měli při sobě Jana. (Byl to přibuzný Barnabášův.) Takto začínají evangelizační cesty apoštola Pavla a jeho pomocníků, cesty, které velmi pěkně popsal Lukáš ve svých „Skutých apoštolských“. Skutečnost, že tyto cesty vysly za součinnosti Ducha sv. z podnudu sboru v Antiochii, je velmi poučná. Předně se tu stává jasným, že jenom duchovně uvědomělý a **probuzený** sbor se může stát opravdovým evangelizátorem, ti organizátorem úspěšných evangelizací. A za druhé je zřejmé, že tento sbor v Antiochii je zcela **nezávislý** na sboru v Je-

rusálémě, že Duch sv. jedná s tímto sborem přímo, že je to tedy sbor samostatný, samosprávný a v této samostatnosti a nezávislosti podobný starým řeckým ekláziím. A tak je tomu pak s každým dalším sborem. Nemůže tedy být žádná řeč o materinském sboru j eruzalémském, jemuž by ostatní sbory podléhaly jako nedospělé dcery. A není-li to možno říci o sboru v Jeruzalémě, tim méně to můžeme říkat o pozdějším sboru v Rímě.

Kníha „Skutky apoštola“ je věru klasickou knihou křesťanského a sborového dějepisectví. Z ní se můžeme vždy znovu a znovu dovidat, jak to má v křesťanství vypadat po Kristově odchodu z této pozemské viditelnosti. Má být stále viditelná skutečnost, že Pán Ježiš nezdvožil nějaké náboženství s určitými náboženskými obřady a úkony. Založil své království, které svou povahou není z tohoto světa, království správného, mírumilovného a radostného života. Proto např. křest není nějakým náboženským nebo cirkevním obřadem, nýbrž je to viditelné znamení faktu, že věřící člověk vystupuje z ponovení – z hrobu vody – jako vzkříšený k novému, správnému, pokojnému a radostnému životu! jho-

beseda pod javory

BESEDA DRUHÁ

Je neděle – krásná pozdní neděle – odpoledne po shromáždění. Na lavičce pod javory sedí naši mladí „besedníci“ a rozmlouvají o slyšeném Slově. Ze sborové místnosti zaznívají docela tichounké tóny elektrofonických varhan: spíšilo se veliké přání Pavly, která miluje hudbu, že si smí po shromáždění na ně zahrát. Dnes hraje pod odborným dohledem sestry dirigentky.

IVAN: ... a mně je to trochu dívne. Sloužit bratr nám na základě Božího Slova dokazoval, že sestry ve shromáždění nemají veřejně pracovat a my máme sestru, která ještě do nedávna dlouhá léta vedla pěvecký sbor.

JOŽKA: To má Ivo, své opodstatnění. Výjmky jsou možné. A její práce je spjata s jejím obrácením a se začátky Božího díla v našem sboru. — Vím to od svých pěstounů.

DANA: Je to vůbec vzácná žena, řekla bych: obdivuhodná. Tolik let života ve tmě... a slyšeli jste ji někdo vdychat nebo naříkat? — Myslím si, že ji spíše známe usměvavou...

ALEŇKA: ... a vždy připravenou k radostnému svědectví o radostném životě s Pánem.

IVAN: Už dohrály. — Děčka, co kdybychom ji pozvali a poprosili o vyprávění Co myslíte? Můžeme? Nebude to nešlušné?

DANA: Jistě se ráda s námi zdrží. — Však už jdou.

Z domu vysly dvě ženy: nejprve Pavla a laskavě vedla za ruku vysokou, štíhlou starou paní, ježíš sněhobílý vlas oslnivě zazářil v paprscích zapadajícího slunce —

stejně jako bílá slepecká hůlčička v levé ruce. — Všichni povstali, udělali krok, dva vstříc, zůstali stát, jen Dana šla v ústřety přicházející dvojici.

DANA: Sestro, smíme vás o něco poprosit? Máte chvílenku čas? Je nás několik mladých na lavičkách pod javory a trochu jsme hovorili i o vás. Mohla byste nám něco povědět ze vzpomínek na své začátky zde ve sboru?

SESTRA: Ale jistě, že s vám zůstanu, vždyť nemám nikam naspěch. A když vás to bude zajímat, ráda vám něco povím. Ráda vzpomínám, mám přece na co. Bylo to na podzim — a bude tomu už mnoho let, co se to všechno událo tak rychle a tak zvláštně — a prece, jak věřím, přesně podle vůle našeho dobrého Spasitele. Bylo to týden po naší svatbě. Vyjeli jsme si s manželem v novém autě na svou první společnou vyjížďku... a... poslední. — Pamatuji jen, jak na přejezd zapískal vlak, zaskřípely brzdy... a víc už nevím.

Probrala jsem se až po několika dnech do temnot. Měsíce mi lhaly, že manžel je na klinice... a on byl už dávno mrtev. A já jsem po zranění hlavy přišla o zrak a po zranění páteře jsem dlouho nevládla rukama.

Když mě propustili z nemocnice, odvezli mě domů, do našeho nového bytu, který jsme si zarídili — do samoty, do opuštěnosti. Nikoho jsem zde neměla, žádné známé, žádné přátele, vždyť jsme se sem přistěhovali těsně před svatbou — zdaleka — protože jsem zde, v našem městě, dostala angažmá ve velkém divadle. — —

Zřízenici za sebou zavřeli — a mě objala samota. Co budu dělat?, ptala jsem se sama sebe. Jak budu moci pracovat? Jak budu moci žít? Slepá — chromá — mrzák? Vždyť si nebudu moci nakoupit! Jak si uvařím? Jak uklidím a vyperu? — Věřte mi, že mi v první chvíli napadlo skoncovat se životem. — — A jak jsem takto ležela a přemýšlela o své neradostné budoucnosti, otevřely se dvěře, které jsem nezamkla, a ozval se milý, laskavý hlas ženy: „Mladá paní, odpusťte mi, že sem tak vpadám. Víme o vašem neštěstí, které dopustil na vás Pán. Nevíme proč. Víme však, že pro Ježíškou jsme povinni vám teď pomáhat. Jsem vaše sousedka, bývám tu přes dva domy. Se sestrami ve sboru jsme se domluvily, že vás neopustíme a že se o vás budeme starat. Posílaj nás Pán Ježiš.“

Abych se přiznala, vůbec jsem nechápala. O Ježíši jsem jen kdysi četla. Vyrrostla jsem v nevěřicím prostředí.

Mlčela jsem, nevěděla jsem, co povědět. „Paní řekněte mi, co potřebujete? Co mohu pro vás udělat? Co vám mám zařídit? — Jen mi řekněte, nic se neostýchejte, jsem jako vaše starší sestra, spíš jako vaše maminka.“

Děti zlaté, byla opravdu jako moje pečlivá maminka, která mi zemřela, když jsem byla ještě docela mladá. —

A přicházely další... a všechny tak pečlivé, tak laskavé, tak milé a ochotně rozdat své ruce i svá srdce, plná teplé lásky — vyučené od Boha. Sloužily mi, staraly se o mně, přicházely, střídaly se, byly trpělivé. — Věřím, že mne milovaly.

Potom mě pomalounku a zlehka učily chodit uprostřed věčné noci po pokoji, po ulici... i po Boží cestě. Já se nechala vést se své nemohoucí ruce, a vedly mě k Pánu Ježiši. Zlehounka, trpělivě a jemně, až mě k Němu dovedly. Až jsem nejen své mrtvé ruce, ale i své kdysi mrtvé, ale teď už toužící srdece vložila do Ježíškova rukou. Vzpomínám si na ten den: milá sestra Lydie se mě ptala, zda jsem ještě smutná pro své vyhaslé oči, pro své bezmoce ruce, pro svého mrtvého manžela, pro své bolestné mládí... Tehdy jsem řekla: Ne, milé sestry, to vše nemám za ztrátu, pro zisk, který mám v Pánu Ježiši. Jste hodně, že jste se tak o mě staraly, ale věříš dík vám za to, že jste mě přivedly k nohám Spasitelovým. Díky Tobě, pane Ježíši, že jsi mě k sobě přivedl!

Moji mladí přátele, dnes už po tak mnohých létech, co umím chodit v spletě, a od chvíle, kdy jsem po nekonečně dlouhých bolestivých cvičeních získala opět pohyb do svých rukou, vše, co jsem uměla a mohla dát, to vše jsem dala do služby svému Pánu, svému milému sboru — a všem, kteří byli v nouzi, jako jsem kdysi byla i já. Mé místo je ve sboru Páně, ve sboru braň

a sester — a svůj dík, svůj hlas i sluch jsem dala do služby Pánu, protože jsem to doveďla, byla jsem svým povoláním zpěvačka, zpívavala jsem v opěře. Jak jsem jako dívka bývala šťastná, když se opona zvedala dvakrát, třikrát, pětkrát — a potlesk bez konce byl mi odměnou za mé umění. — Ale potom — a samozřejmě že i dnes mám daleko větší radost, když mohu zpívat ve sboru, a když jsem ještě donedávna, než se práce ujal mladý bratr Jiří, mohla řídit sbor. — Nezvedá se opona, nebouří potlesk... ale já vím, že naslouchá Ten, o Němž všechny smíř zpívat.

Děti moje, odpusťte, že jsem se tak rozpozívala. Ale já mám vždycky radost, mohu-li o své radosti v Pánu svědčit. Kolik už se mine ptalo lidí, jak to, že tak s úsměvem snáším svůj úděl. Vy mi teď jistě rozumíte. Jste mladí, zdraví, svěží. Jak je to dobré, že jste i vy už v mládí mohli najít svého Spasitele. Zůstaňte po Jeho pravici, nikdy se Ho nevzdalujte!

A budete vždycky radostními a pracovitými křesťany. Máte-li radost ze spasení v Pánu Ježíši Kristu, tak se přeče nemůžete kabonit, ale usmívat se. Něst radostnou zvěst — evangelium — o Pánu Ježíši s přísnou nebo zamračenou tváří... to jistě nejde. Budete pozorní ke všem, laskaví ke svému okolí, mějte se rádi. Dílo království Božího nepotřebuje řečníky, ale velice moc drobných pracovníků, pokorných, tichých, skromných, plných porozumění a Spasitelovy lásky k blížním — tak jak jsem to kdysi dávno poznala já.

Služte si mezi sebou tou krásnou zvěsti o Spasiteli hříšných...

A přitom, když říkala poslední slova svého vyprávění, něžně poohlídala Pavlu po vlasech.

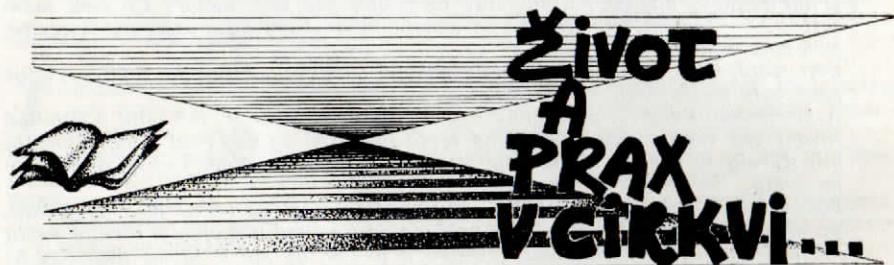
Pavla celou dobu naslouchala pozorně a napjatě, s hlavou hluboko skloněnou. A teď ji jedna slza skanula z lice a ztratila se v drobounkých zrničkách zlatého písku na pěšince.

jana

Milí čtenáři, i dnes jste četli o těch divných cestách, po nichž si nás Pán k sobě vede. A všimněte si, že často k tomu používá tichých, pokorných, k práci ohotovných a vždy radostních svých služebníků.

Copak nám tentokrát o tom napišete? Velice se těšíme a čekáme na vaše dopisy.

Redakce

2. Model či principy?

M. Goodman napsal: „Musíme byť hotovi zdať sa svojich obľúbených tradícií, ak nie sú v súlade s myšľou Božou. Lebo je ľahko možné, že sme sa usilovali napodobňovať model, zatiaľ čo sme sa mali pridržiavať principov, zabúdajúc, že sú to skôr prípisy, čo sa nám predkladajú v Novej zmluve, aby nás viedli pri bohoslužbe, a nie model, ktorý by sme mali kopírovať.“

To je slovo priamo k jadru veci. Uznávame výlučnu a jedinečnú autoritu Písma; ono je preto naším autoritatívnym vodcom v živote a praxi miestneho zboru. Ale pravá povaha tohto vedenia musí byť správne chápávaná, ak sa má náležite nasledovať.

Správnosť vyššie uvedeného výroku možno celkom jednoducho overiť Písmom. Zistujeme, že vedenie Písma pre poriadok miestneho zboru pozostáva z jasne vy-

jadrených základných princípov a príkazov, ilustrovaných príkladmi zo života a praxe prvotnej cirkvi; ale toto nemá formu podrobného a jednotného modelu. Jasné pochopenie tejto dôležitej skutočnosti nám ušetrí bezúčelné spory a zbytočné kritizovanie iných. A ešte viac; z novozákoných Písem vyrozumieme, že takýto dogmatický a podrobny model by bol úplne v rozpore s celkovým stanoviskom Novej zmluvy a jej zásad pre kresťanský život, predložený Písmom.

Musíme sa tiež vyvarovať nesprávnych predstáv o tom, čo znamená výrok zo Židom 8:5. Toto miesto sa niekedy aplikuje na miestny zbor a používa sa ako základ, na ktorom sa odsudzujú všetky odchýlky od toho, čo sa pokladá za biblický „model“ pre poriadok zborového života. Ale tento výrok nemá žiadny priamy súvis s miestnym zborom. Model, na ktorý sa vzťahuje a od ktorého sa Mojžiš nesmel odchýliť, týkal sa stánku a jeho svätošlužby. Pravý praořašok na základe Novej zmluvy tu nie je miestny zbor; ide tu o celú štruktúru vyučiteľského zámeru Boha, uskutočneného v Osobe a diele Pána Ježiša Krista. To je naskreze jasné zo Židom 9:1-10.

V predošom článku sme sa usilovali vysvetliť, že čokoľvek je biblické v zmysle nutného a záväzného pre poriadok v miestnom zbere, musí byť založené na jasnom príkaze alebo jednoznačnej vyjadrenie alebo jasne vyplývajúcej doktríne či zásade v Novej zmluve, spolu s príkladom, zaznamenaným zo života a praxe zborov Prvotnej cirkvi. Každému, kto číta Novú zmluvu pozorne, bude jasné, že tieto veci sú základné čo do svojej povahy a široké a všeobecne čo do rozsahu. Nachádzame, napríklad, priamy príkaz kázať evanjelium na každom mieste, ako aj mnohé jasné a kategorické výroky, čo sa pod evanjeliom rozumie; ale nemáme tam podrobne pokyny o tom, ako organizovať evanjelizačnú činnosť alebo o prostriedkoch na rozširovanie evanjelia. Máme miesta, ktoré jasne učia o poslaní služby Slovom v cirkvi a o základných zásadách, ako túto službu konať; ale nenájdeme podrobnosti, ktoré by určili, ako a kde sa máme zhromažďovať. To sú iba dva z mnohých prípadov.

V základných princípoch a príkazov Písma nájdeme všetko, čo je potrebné, aby sme mohli žiť svoj zborový život a niesť svoje svedectvo podľa Božej myse. Ale nenájdeme zmienky o podrobnych pokynoch, ktoré by zodpovedali pokynom v Starom zákone pre bohoslužbu Izraela. Pre štruktúru miestneho zberu máme súhrn architektonických zásad, ale nie podrobny a presne vymeraný plán.

Toto všetko je v naprostom súlade s Novou zmluvou; jej základný princíp je jasne podaný v Písmi (ako napr. Žd 8:10); že totiž podrobnosť kresťanského života a chovania sú výsledok pôsobenia duchovného života zvnútra, ovocie prítomnosti a činnosti Ducha svätého, a nie ukladania príkazov a nariadení zvonka. Aby sa mohol tento život z Ducha uplatňovať a pôsobiť, potrebujeme biblické zásady, ktoré by nás viedli a vyučovali o mysi a ceste Božej. Ale príkazy a nariadenia uvalené na pôsobiaci život z Ducha sú absolútnym protikladom, ako nás jednoznačne učí epístola Galatiom. Boh neoblubuje triviálne zákonné pravidlá, ktoré by človeku neustále puntučkásky predpisovali príkazy a zákazy. Takéto veci považuje za „bezvládne a biedne živ“ (Ga 4:9), ktoré sú znakom duchovnej nedospelosti.

V súhlase s tým všetkým postup od Staré zmluvy k Novej a od Písem Starého zákona k Písmam Novej zmluvy je opúšťanie podrobnych príkazaní a nariadení a uvedenie do činnosti širokých základných duchovných princípov. To je presne to isté, čo urobil aj Pán, keď vyjadril základné pravidlo, že by sme mali robiť iným to, čo aj my od nich očakávame (Mt 7:12) a potom prehľásil: „Lebo to je zákon aj proroci.“ Pavol koná tak isto, keď hovorí (R 13:10): „... plnosťou zákona je láska.“ Preto pri získavaní praktického vedenia a poučenia z Písma, či pre osobné chovanie, alebo život miestneho zberu, musíme študovať a aplikovať Písmo v súlade s týmto základným princípom.

Musíme byť opatrní voči istej klamlivej predstave, zamaskovanej zdánlivu prijateľným výrokom: „Na všetko musíš mať Písmo“, ktorý trvá na tom, že sa musíme preukázať špecifickým citátom, kapitolu a verš, aby sme mali dogmu, alebo že musíme uviesť príklad na všetko, čo konáme v živote nášho zberu. Nielen že to je v praxi nemožné a nedôsledne uskutočňované tými, ktorí toto presadzujú, ale je to v podstate čisté zákonnéctvo.

Pravá povaha biblického vedenia pre život zberu je jasná. Základné princípy sú v Písmi, a my ich máme konať. História cirkvi opäťovne potvrdzuje, že duchovná

úroveň kresťanského života a účinnosť svedectva miestneho zboru restú podľa toho, ako sa kresťania pridržiavajú, resp. navracajú k týmto principom. Ale fakt, že toto sú princípy, a nie tuhý a do podrobnosti vypracovaný model, obsahuje ešte dôležitú vec, ktorú neslobodno prehliadat. Pôsobenie biblických principov si vždy vyžaduje duchovné rozsudzovanie jednotlivcom alebo tými, ktorí sú zodpovední za vedenie zboru. Náležité vykonávanie takého rozsudzovania je nutným doplnkom biblických principov, najmä ako sa vyskytujú v Novej zmluve a nestojí v protiklade k „vedeniu Duchom“, ani nás nečiní vinnými z toho, že by sme sa „vzdalovali od toho, čo nariadił Pán.“

Dôsledok toho všetkého je ten, že jednotnosť praxe zborov nie je ani možná ani potrebná. A predsa ako mnohí by chceli práve toto. V našom zborovom živote podliehamo nutkaniu smerom k zákonnictvu a požadujeme uniformitu (jednotnosť) vo všetkých našich spôsoboch a metódach. Dávame si prácu s vypracúvaním kódexu pravidel pre rôzne situácie. Bez ohľadu na individuálne potreby alebo okolnosti naliehame, aby forma krstu a prijmania do obecenstva zboru alebo používanie doporučujúcich dopisov zapadali bez kazu do rámcu jednotnej rutiny. Ale zákonnictvo je nebiblické; a tak jednotnosť založená na ňom je rovnako nebiblická. Musíme si uvedomiť, že „poriadok Boží“ nie je to isté, čo uniformita.

Jasné poznanie pravého biblického základu pre poriadok miestneho zboru je našou naliehavou potrebou. Môže nás viesť k tomu, že zanecháme konvenčnú rutinu a môže nám dať novú predstavu o tom, čo znamená pojem „biblický“ a o dôležitosti a cene nášho „bratského“ spôsobu zhromažďovania sa a života. Môže tiež veľmi účinne ovplyvniť nás postoj (a tiež kritiku) voči tým, ktorí sa s nami nezhromažďujú a môže nás to urobiť schopnými presvedčiťešie im predkladať dôvody pre princípy poriadku v miestnom zboru, ktoré sa usilujeme zachovávať. Najprekrajivejší výsledok toho všetkého bude v tom, že budeme okúšať novým spôsobom slobodu z moci a kontroly Ducha svätého, lebo „Duch Pánov, tam je sloboda“.

Na záver jeden citát z pera C. F. Hoggia: „Vždy sa nájdú takí, čo nemajú dostať odvahy uchopiť a užívať slobodu, ktorú pre nich Kristus vydobil. Iní zase sú zvedení apelovaním, konaným v mene lojality ku Kristu, zo strany tých, ktorí si nárokujú autoritu a tvrdia, že majú väčšie poznanie Písma. Taki nedabajú napomenutia „všetko skúšať a dobré podriadať“ a rovnako nedabajú výzvy stáť pevne v slobode, ktorou nás Kristus oslobovil, aby sme neboli zase uvedení pod staré sektařské jarmo.“

Sprac. mk (Pokračovanie)

OBRACENÍ

Obrácení (obrátiť se), to je pojmom, ktorý je sám o sobe neutrálny; záleží pri nám na tom, ke komu nebo k čemu sa obracíme. Slovo Boží nás môže vyzývať k tomu, abyhom sa obrátili k Bohu, jsme-li od Ného odvráteni, a môže nám vytýkať, že sa k Nému obráćame hribetom, a ne tváří, anebo že jsme sa každý obrátili na svou cestu; môže nás varovať, abyhom sa neobraceli k modlám alebo k ha-dáčum apod. (Oz 12:6; Jr 7:24, Iz 53:6;

3M 19:4,31). Aby obrácení k Bohu nebylo neučinné nebo bezvýsledné, musí byť uskutečnené celým srdcем; zvláště je toho zapotrebí po určitém pádu (Jr 24:7; Oz 14:1). Výsledok takového obrácenia je, že obrátený človek je pripočten k Božiemu lidu. V dôsledku skutečnosti, že výsledok má len obrácení celým srdcem človeka, sa často stáva, že se človek obraci k Bohu jakoby po částech, t.j. že se obraci bez účasti celého srdca, a teprve když vidí bezvýslednosť svého obrácenia, rozhodne sa k obráceniu celým srdcem. Ži tohto dôvodu není vždy možno určiť, když se takové obrácenie uskutečnilo. Proto Slovo Boží nepredpisuje, že človek má presne védet den a hodinu svého obrácenia. — Výzva, aby se človek obrátil k Bohu, Stvořiteľovi vesmíru, nemá v dobe N. Zákona jiný smysl než v dobe St. Zákona (Sk 14:15). Navíc je tu však skutečnosť, že ako sa máme obrátiť k Bohu, tak je treba, abyhom sa obrátili

k Panu Ježiši (2K 2:16; 1Pt 2:25). V každém prípade však velmi záleží na tom, aby to bylo obrácení tak skutečné, ako kedyž se obracíme na svého prítele o pomoc nebo o radu v niejaké veci. Obrátiť se na Ježiše Krista, aby k tomu nebyl živý Spasiteľ a Pán, anebo sice sice predpokládat, že skutečne takový je, ale obrátiť se k nemu polovičiate, nejisté, pochybovačne apod., to sú prípady, v nichž se nám nedostane toho, čeho se nám dosťat má, napr. odpustenie, poslání, potěšení, znovuzrozenie apod. — Nehledejme tedy v pojmu obrácenia nic složitého a nepochopitelného, nýbrž hovořme o ném ako o přirozené potrebe človeka. Neboť chce-li človek dosiahnut něčeho, co vskutku potřebuje, obrací se na správnou adresu a obraci se na ni doopravdy.

ZNOVUZROZENÍ

Jako opravdovému obrácení predcházi zmáena smyslení („pokání“), tak po obrácení následuje znovuzrození. Obracíme sa k lekári, aby pri nás nastalo uzdravení. A k Panu Ježiši Kristu sa obracíme, aby pri nás nastalo znovuzrození, ktoré zpôsobuje Duch, abyhom sa stali v nadieri dědici včetneho života a již zde se chovali jakožto dědicové tohto druha. Toto chování sa vyznačuje predevším bratrskou láskou, jejíž zdroj je v láske Boží (J 3:5; Tit 3:3-7; 1Pt 1:22-23; R 5:5). Co je v človeku znovuzrozeno, to je jeho duch, protože vztah Ducha sv. k človeku je vzťahem k jeho duchu (R 8:16). Bylo by malo platné pro nás život, kdyby se mělo znovuzrodit jenom naše tělo nebo jenom naše duše. Znovuzrozen musí byt naš

H. J.

1. Můžete třikrát hádat:

1. a) Jel do Jeruzaléma, aby se modlil,
b) pri cestování si četl proroka Izaiáše
c) na zpáteční cestě byl pokrčen.
2. a) Bydlil v Česareji,
b) měl čtyři svobodné dcery prorokyně,
c) v Samarii se k němu přidružil čaroděj.
3. a) Mlátil obilí na humně,
b) obětoval polévkou,
c) zmrškal bodláčím starší města Sochot
4. a) Bydlil v Betléme,
b) spal vedle stolu.

Za každou správně určenou osobu patří 1 bod

2. Z hádanek bratra Heryána:

- a) Kdo nosil oděv svého otce?
- b) Byl vyslan posel bez listu, vrátil se s listem, na kterém nebylo nic napsáno, ale přesto se z něj dala vyčíst dobrá zpráva.

— 1 bod

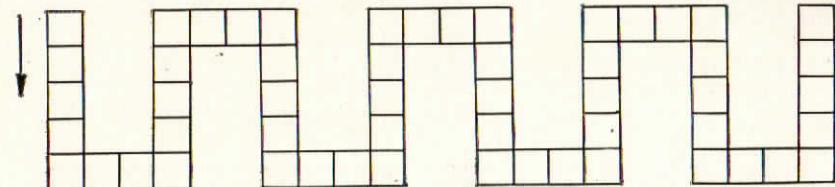
— 2 body

?

3. Číselka:
 1 2 3 4 5 strýc, jenž Jákoba schoval
 5 4 3 2 1 muž, jehož manželku si David vzal
 Za správné vyluštění – 1 bod.

4. Rebusy:
 Dva hříšní muži
 1000 RI LY 1000 AS
 Za každého z nich patří po dvou bodech.

5. Záměnka:
 Bez „Z“ byl muž běhající bystře
 k se „Z“ běžel kozel na poušť jistě.
 Za určení obou jmen přísluší dva body.

6. Retězovka: (s. Novotné)

1. Původní jméno Abrahamovo
2. První slovo tajemného nápisu na stěně Balsazarova paláce
3. Židovka, která se stala perskou královnou. V Bibli je jí věnována celá kniha.
4. Žena z Jericha, jež ukryla zvědy vyslané Jozuem.
5. Moábský král, jenž přemlouval proroka Baláma, aby zlořečil Izraeli.
6. Dějiště prvního zázraku Pána Ježíše a později uzdravení syna královského úředníka.
7. Muž, který po dobytí Jericha si proti zákazu vzal něco z kořisti.
8. Hora, se které Mojžíš před svou smrtí přehlédl zaslíbenou zemi.
9. Jeden z proroků Starého Zákona.
10. Název biblické mince v jednotném čísle. Tyto mince vhodila chudá vdova do chrámové pokladnice.
11. Průvodce apoštola Pavla, poslaný do Dalmácie.
12. Kus nábytku z dřív setím v chrámu, obložený zlatem.
13. Vřelá náklonnost (R 12:10).
14. Zakončení modlitby (Zj 22:21).
15. Jeden z udatných bojovníků Davida, syn Esbaiov (1Pp 11:37).
 Retězovku luštíme ve směru šípek. Slova jsou střídavě pěti a čtyřhlásková. Poslední písmeno každého slova je prvním písmenem následujícího slova.
 Za vyluštění retězovky patří 4 body.

připr. -tp

Vyluštění hádankářského koutku 3. čísla:

1. **Skládačka:**
 Ráchel.
2. **Královská procházka:**
 Hledejte Hospodina, pokudž může nalezen být (Iz 55:6).
3. **Výroky:**
 1. Jidáš – Mt 26:49
 2. Petr – Sk 5:8
 3. Agrippa – Sk 26:28
 4. Daniel – Dn 6:22
 5. Felix – Sk 24:25
4. **Rovnice:**
 Jeruzalém.
5. **Tajemný nápis:**
 Neboj se, toliko věř – Mk 5:36 –
 Pán Ježíš Jairovi.
6. **Doplňovačka:**
 Věř v Pána Ježíše Krista a budeš spasen ty i dům tvůj.
 Sk 16:31
7. **Roháček:**
 Jáchel, Achis, Hin, Es, L.